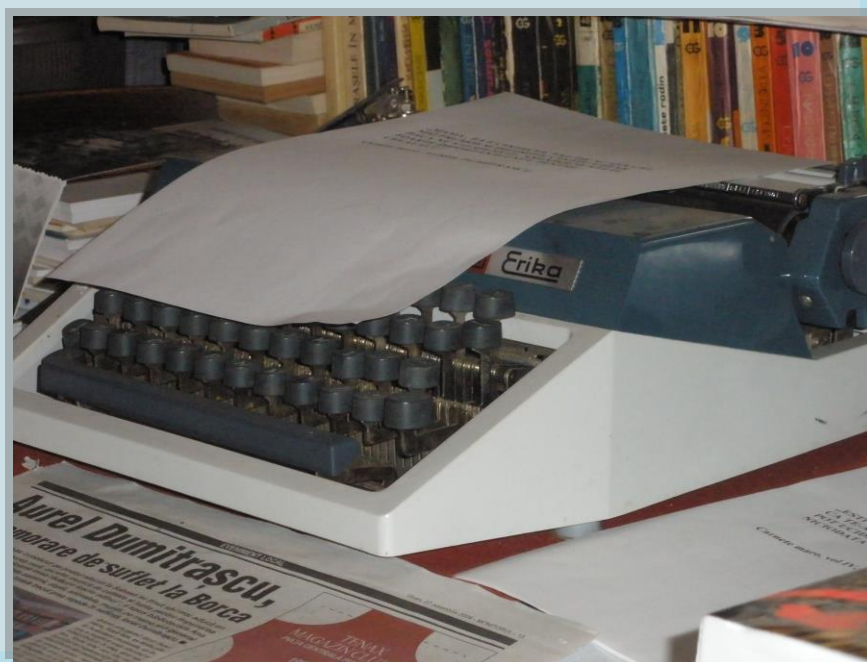

BIBLIOTECA DIN NORD

Revista Liceului „Mihail Sadoveanu”
și a Fundației “Scriitor Aurel Dumitrașcu” Borca, Neamț

NUMAR SPECIAL, NOIEMBRIE 2023

Din sumar:

- ◆ **EDITORIAL:** „Liceul dintre stele” cu treapta la numărul 70
- ◆ **MARTURII** ale foștilor elevi și cadre didactice
- ◆ **ESEU**

ISSN 2601 – 5110
ISSN-L 2601 - 5110

EDITORIAL

„Liceul dintre stele” la treapta cu numărul 70

În fiecare an, la început de noiembrie, comunitatea noastră școlară îmbracă straie de sărbătoare, pentru a întâmpina așa cum se cuvine „Zilele liceului”.

Anul acesta împlinim o frumoasă vârstă, aceea a maturității unei instituții de învățământ liceal. Așadar, numărăm 70 de ani de la înființarea primei clase de liceu, în anul 1953. Iată deci, la nu mai mult de 8 ani de la încheierea celui de-Al Doilea Război Mondial, primii boboci intrau pe drumul studiilor liceale la Borca.

Cu toate că aveau să urmeze câteva decenii de regim comunist, considerăm un reper temporal relevant cel la care ne-am raportat anterior, sugestiv pentru a ilustra voința, capacitatea unei națiuni de a se regăsi și de a purcede la reconstrucție, după ce a ieșit din ceea ce avea să fie cea mai mare conflagrație mondială a secolului trecut.

Fără a ne fi propus o abordare riguroasă din punct de vedere științific, cu siguranță că în acel moment nu existau prea multe licee în mediul rural al României. De altfel și astăzi, la 70 de ani distanță, dacă ne referim la județul Neamț, liceul nostru este unul dintre cele maxim 7 unități de învățământ liceal din mediul rural.

Situat la aproape 100 de km de reședința de județ, „liceul dintre stele” – așa cum în mod absolut inspirat l-a botezat unul dintre cei mai renumiți profesori ai săi (regretatul prof. Gheorghe Țigău, autor al monografiei liceului) - reprezintă și astăzi o unitate strategică pentru accesul la educația pe acest nivel pentru elevii din zona Borca-Farcașa-Poiana Teiului și vecinătățile acesteia. Ne-am oprit la cele trei

comune întrucât rata de absorbție a absolvenților de clasa a VIII-a are valori relevante în aceste cazuri. Practic peste 90% dintre absolvenții de gimnaziu de la Borca se regăsesc în clasa a IX-a de liceu sau de școală profesională, în timp ce valorile pentru Farcașa și Poiana Teiului sunt de cca 75%, respectiv 45%.

Calculate la nivelul școlii pentru un orizont de timp relevant, începând din anul 2011, valorile acestui indicator ne-au permis, cu o eroare de maxim 3% să previzionăm numărul de elevi la clasa a IX-a de liceu astfel încât să fundamentăm corect proiectul planului de școlarizare.

Nu e poate oportună o abordare cantitativă în astfel de ocazii, dar dorim de fapt să demonstrăm componenta calitativă, **aceea că structura elevilor de liceu pe zone de proveniență este constantă** și, pornind de la contextul actual, opinăm că așa va rămâne în următorii 15-20 de ani. Această **constanță** a ratei de absorbție la liceu a absolvenților de gimnaziu este, putem spune, o **concretizare** a caracterului „strategic” al liceului pentru accesul constituțional la educație al elevilor din zona noastră. Nu credem că ne hazardăm dacă previzionăm, dând

deoparte chiar și o neașteptată inițiativă privată, că pentru următorii 15-20 ani este foarte puțin probabilă apariția în zonă a unei alte unități de învățământ liceal. Cu siguranță că liceul nostru își va întări poziția și va rămâne cel puțin pentru următoarele trei – patru cicluri educaționale singurul responsabil cu furnizarea serviciilor de învățământ pentru nivelul acesta către elevii din bazinul de absorbție definit mai sus.

Revenind la anii '60-'70 trebuie menționat că pe-atunci elevii aveau ca opțiuni clasa cu profil real sau clasa cu profil uman și că erau îndrumați de profesori cu renume județean, zonal sau chiar național. De altfel, în acea perioadă - pe care ne place să o numim drept „*perioada romantică a liceului*” - mulți profesori făceau la Borca un fel de „stagiatură”, dar reușeau în câțiva ani să lase urme adânci în viața liceului, care se văd, iată, și la distanță de 7 decenii. Ne asumăm riscul de a nu face o enumerare exhaustivă, dar e obligatoriu să-i amintim pe câțiva dintre ei: Gheorghe Țigău, Vasile Agafiței, Ioan Zgârciu, Valeriu Popa, Haralambie Mihăilescu, Aneta și Petre Nancă, Elena Prada și ... fie-ne iertat... atâția alții!

Astăzi liceenii pot alege între specializarea matematică-informatică - specifică profilului real și filologie – specifică profilului uman. Liceul oferă și a treia variantă, pe filiera tehnologică, prin specializările tehnician în silvicultură și exploatare forestiere, respectiv tehnician în activități economice. La școala profesională regăsim pe lângă domeniile silvicultură și economic, fabricarea produselor din lemn și mecanică.

De cealaltă parte a „*stagiilor de la Borca*” regăsim în existența liceului profesori care s-au identificat cu școala și cu comunitatea locală, care și-au construit, pe lângă viața profesională de câte 3-4 decenii,

și viața familială și socială. Vorbim de cei care au asigurat stabilitatea la Borca, de cei care au menținut aprinsă candelă educației pe aceste meleaguri și care nu au fost cu nimic mai prejos decât cei care, în trecere fiind pe la noi, au ajuns ulterior nume poate mai sonore pe alte tărâmuri. Vasile Codrescu, Alexandru Țăranu, Maria și Mircea Afloarei, Maria și Petre Lungu, Mihai Doroftei, Ilie Niță, Viorel Bondar, Elena și Mihai Geană, Lucia și Constantin Coșulă, Pompeea și Ioan Pîcu, Olga Teodorescu, Ioachim Tanasă, Ion Andronic, Dumitru Lupu, Gavril Banciu, Iolanda Lupescu – un veritabil „*profesor asociat*” al liceului - sunt câțiva din cei care au penetrat adânc mentalul colectiv local.

În amintita „*perioadă romantică*” liceul concura de la egal la egal cu licee de renume din Piatra Neamț la olimpiadele școlare și la numărul absolvenților care reușeau la facultăți. Absolvenți din acele generații au ajuns nume de referință în domeniile lor profesionale. Regăsim printre ei profesori universitari, scriitori, cercetători, militari de carieră, ingineri, medici, economiști sau funcționari publici. Majoritatea dintre ei au făcut ceea ce am putea numi „*un salt uriaș de la țapină și plută la nivelul academic*”, fiind la prima generație din familiile lor care au reușit să finalizeze studii superioare.

Dacă trecem spre generațiile post-decembriste, și aici găsim absolvenți care au dus cu cinste numele liceului prin locurile în care-și desfășoară activitatea. Întâlnim printre ei poeți, actori, medici, gazetari, parlamentari, programatori, cercetători, profesori, ofițeri sau meseriași de excepție.

De altfel am primit multe gânduri frumoase cu ocazia sărbătorii noastre de la absolvenți a căror dispersie profesională, temporală, geografică este una cu totul relevantă pentru evidențierea continuității liceului.

Reluăm: avem un liceu cu o poziție și o misiune strategice, am avut profesori recunoscuți cel puțin la nivel județean, avem absolvenți de renume pentru foarte multe domenii și din toate generațiile.

Așadar noi, comunitatea școlară de acum, avem o misiune grea, dar în egală măsură nobilă, aceea de a menține vie flacăra educației pentru liceenii noștri, de a livra servicii educaționale de o calitate care să asigure egalitatea de șanse pentru viitorii absolvenți pe piața forței de muncă sau în învățământul superior.

Întrucât și recenziile absolvenților din generațiile mai apropiate sunt pozitive, suntem încrezători că ne aflăm pe drumul bun.

Că investiția în educație este cea mai profitabilă pe termen lung – o știm foarte bine, fie și dacă ne raportăm la noi înșine și la proprii noștri copii.

Că trăim în cu totul alte contexte sociale, economice, politice, tehnologice decât acum șapte decenii și că vremurile sunt, dacă nu complicate, atunci cu siguranță complexe, de asemenea știm.

Că putem și trebuie să transformăm în oportunități pentru educație și învățare toate provocările perioadei contemporane, o știm de asemenea.

Că din toate părțile sunt așteptări foarte mari de la școală, inclusiv pentru recuperarea curenților educative din mediul socio-familial și că se impută uneori școlii până chiar și lipsa celor „șapte ani de acasă”, le știm și le simțim zi de zi.

Știind toate acestea, noi, profesori, elevi și părinți, trebuie să conștientizăm permanent misiunea liceului nostru, să încercăm a nu-l slăbi prin acțiuni pripite și mai puțin raționale, ci să căutăm a-l întări tratându-l cu la fel de multă atenție, dragoste, răbdare de care suntem capabili și-n creșterea propriilor copii. Chiar dacă sună puțin utopic, în aceste sentimente stau germeii unei culturi organizaționale sănătoase, în baza căreia putem spera că vom sărbători și 100, 150 sau mai mulți ani de la înființarea învățământului liceal pe aceste meleaguri.

Se impune să evadăm din iureșul cotidian, dictat mai ales de asaltul tehnologic în care trăim, să căutăm calea corectă prin hățișul de informații sau acțiuni care țintesc de cele mai multe imaginea și mai puțin conținutul și să acționăm: cu claritate, cu perseverență, cu dragoste, cu sentimentul profund al apartenenței organizaționale și al misiunii pe care o avem, aceea de a oferi o rampă de lansare, de pregătire pentru viața a copiilor noștri liceeni care să fie capabili să aleagă cu deplină maturitate drumurile pe care vor merge.

Dragi liceeni! Fiecare etapă din viață este importantă și are frumusețea ei! Viața de liceean va avea un loc aparte în inimile și mințile voastre. Fie pentru că atunci ați simțit prima dată fiorii dragostei; fie că atunci ați descoperit pe ce drum veți merge în continuare; fie că atunci ați întâlnit un profesor care v-a ajutat să vă descoperiți pasiunea pentru o anumită disciplină. Fiți mândri că ați consumat această etapă din viață la „liceul dintre stele”! Noi vă asigurăm de reciprocitate!

Stimați colegi! Când vă este mai greu la serviciu, amintiți-vă cu câtă efuziune ați ales acest drum și că avem o mare răspundere pentru cei pe care-i educăm. După rolul de părinte –

care este și cel mai complex, credem că noi, profesorii, purtăm următoarea responsabilitate în devenirea acestor copii. Nu uitați că avem un trecut care ne obligă și că, mai ales în vremuri dificile, suntem chemați să fim mai aproape de copiii noștri. În astfel de vremuri dificile puteți străluci din punct de vedere profesional și uman.

Dragi părinți! Vă mulțumim pentru încrederea acordată și vă rugăm ca atunci când vă încearcă vreun regret sau vreo îndoială să faceți recurs la rezultatele absolvenților, la cazurile de elevi pe care le cunoașteți nemijlocit și care au reușit frumos în viață.

Scriitorul american Alvin Toffler anunța încă de acum 40 de ani bombardamentul informațional la care va fi supusă omenirea. Sunt realități pe care acum le trăim. Șansa pentru copiii noștri de a deveni cetățeni responsabili este ca împreună să le clădim o bază culturală și educațională solidă, pentru a putea face față acestor bombardamente, pentru a practica gândirea critică, pentru a se feri de manipulările ieftine, pentru a recunoaște dezinformarea sau fake-ul.

Nu putem spera la o viață mai bună pentru fiecare dintre noi și nu ne putem imagina creșterea calității vieții în comunitățile noastre în absența unei educații solide.

Încheiem printr-un enunț cvasi-cuprinzător:

La mulți ani „Liceului dintre stele”!

*Cu recunoștință și încredere,
Profesor, Vasile Amariei,
directorul Liceului „Mihail Sadoveanu”*

MĂRTURII

LA ANIVERSARE

Liceul de la Borca împlinește 70 de ani! Eu, Sanda Spiridon născută Țăranu, am 72 și sunt printre puținii din generația mea care poate spune că am crescut odată. Datorită părinților mei, Veronica și Alexandru Țăranu am avut privilegiul să-mi petrec primii 18 ani în școală, 12 dintre ei ca elevă. Având în vedere anii '50, era exclusă prezența unui ajutor de felul fată în casă sau bonă, astfel încât părinții au fost nevoiți să mă ia la școală, iar duminica când prestau activități extrașcolare obligatorii să apeleze la familia prietenă care avea fetița de aceeași vârstă cu mine, Raluca Codrescu. Organizarea era desăvârșită – o duminică eram eu la Raluca pe Borca, duminica următoare venea ea la mine în Sabasa. În timpul săptămânii la școală eram luată adesea în clasă, la ore. Aveam un caiet și un creion și condiția să fiu cuminte, să nu deranjez! Mi-a plăcut școala și pe la 4 ani, ai mei au observat că am început să scriu (cu litere de tipar) și să silabisesc, apoi să citesc cursiv!

Am făcut această introducere pentru a înțelege de ce viața mea ulterioară a fost dependentă de școală ca profesor! Liceul Borca pornit ca Școală Medie în 1953 a avut o evoluție excepțională datorată în cea mai mare parte oamenilor de foarte bună calitate care au contribuit la dezvoltarea lui: profesori, personal administrativ și nu în ultimul rând elevi. Înființarea sa acum 70 de ani a fost pentru Valea Muntelui un impuls formidabil către progres. Copiii țăranilor munteni –unii veneau la școală încălțați în opinci – au putut să acceadă către civilizație, să

ajungă oameni importanți în meseriile lor iar o bună parte să se întoarcă pe meleagurile natale pentru a contribui la dezvoltarea acestora. Buhalnița, Hangu, Ceahlău, Grințieș Poiana Teiului, Dreptu, Farcașa, Borca, Broșteni, prin înființarea liceului de la Borca au „produs” minți luminate în varii domenii: profesori, medici, economiști, ingineri, ofițeri superiori dar și localnici pentru care accesul la cultură a dus la o îmbunătățire evidentă a calității vieții. În cele ce urmează vreau ca la aniversarea celor 70 de ani să reamintesc numele acelor oameni care au pus câte o cărămidă la înălțarea Școlii Medii cum s-a numit la început, a Liceului „Mihail Sadoveanu” Borca devenit ulterior. Nu voi face distincție între aceia dintre cei cunoscuți de mine care ne privesc din Ceruri și aceia care sunt pe Pământ, pentru mine, cu toții reprezintă tinerețea mea petrecută la Borca!

Familia Prada, familia Emilia și Cicerone Gheorghiu, Emilian Dumitriu, domnul Țâru, domnișoarele Șincai, Buda, Bizovi, familia Ioan și Camelia Luca, familia Alice și Vasile Florea, familia Valeriu Popa, domni Robu și Gavril, Vultur Orândeanu, doamna Gavriliuc, doamna Bogza, domnul Har. Mihăilescu cu fiul Virgil Mihăilescu Bârliba, Mircea Afloarei, familiile Vasile Agafitei și Gheorghe Țigău, domnișoara. Ana Luca, familia Adamescu, familia Geană, doamna Olga Diaconescu, Emilia Lupescu, familia Paraschiva și Vasile Codrescu, familia Ecaterina și Vasile Florescu, familia Anișoara și Grigore Marin, familia Mioara și Mihai Doroftei, doamna Emilia Nevoie (Floroiu), Paraschiva Olaru, Traian Florea, Lăcrămioara Verman, doamna Virginia Manea, Silvia Ana (Iliescu), Costică Ana, familia Veronica și Alexandru Țăranu...

Ordinea în care am înșiruit cu mare respect și recunoștință aceste nume este complet aleatorie, determinată evident de meandrele memoriei mele și mărturisesc că odată cu fiecare nume mi-am adus aminte de o sumedenie de întâmplări trăite și pentru care ar fi necesare paginile unei cărți!

În final, doresc din suflet ca cei care formează corpul profesoral și cel auxiliar al școlii să continue cu mult succes realizările predecesorilor, le urez multă sănătate și toate cele bune!

La 70 de ani, pentru Liceul „Mihail Sadoveanu” Borca, LA MULȚI ANI!

Piatra-Neamț, 31 octombrie 2023, profesor pensionar Sanda Spiridon (Țăranu)- absolventă din 1969

ÎNCEPUTURI

Iunie, 1972. Momentul repartiției absolvenților de la Facultatea de Geologie-Geografie din București. În acest an au terminat două promoții de studenți: cu 5 ani de studiu, din care am făcut și eu parte, și cu 4 ani de studiu. Am fost mulți absolvenți, repartiția s-a făcut regional, Bucureștiului revenindu-i Muntenia, Moldova și Dobrogea. În virtutea politicii de atunci de titularizare la sate a cadrelor didactice calificate, toate posturile erau în mediul rural, spre disperarea colegilor mei orășeni, care visau la un loc de muncă în orașul natal sau foarte aproape de acesta.

Am ales, fără șovăire, singurul liceu de pe lista, cel de la Borca, post ocolit de colegii mei, considerându-l prea izolat. Pe mine tocmai asta m-a atras, așezarea în inima munților.

Muntele m-a fermecat și m-a acaparat din timpul practicilor și aplicațiilor studentești, așa că am trecut de la dealurile domoale, acoperite cu vița de vie ale Vrancei, la semeția și permanența munților.

Asta mi-am dorit și așa am ajuns la Borca. Nu știam nimic despre această localitate, totuși numele îmi spunea ceva. Aha, „Baltagul” lui Mihail Sadoveanu. Doar am fost olimpică la limba română...

Cel mai aproape de Borca am fost prin 1963, când un profesor de-al meu din gimnaziu a organizat o excursie la Bicz pentru a vedea barajul, pe atunci încă în construcție.

Septembrie 1972. Călătoream într-un autobuz arhiplin, după ce trenul m-a lăsat pe peronul gării din Piatra Neamț. Drumul străbătut era nemodernizat, cu multe serpentine și plin de gropi. Încercând să le evite, autobuzul se legăna precum barca pe valuri, iar eu priveam cu neliniște versanții abrupti care mărgineau șoseaua.

Mi se părea că nu mai ajung, de aceea o întrebam mereu pe vecina mea de scaun cât mai e până la Borca. Un tânăr care stătea pe interval a început să mă ironizeze și, văzând cutia de aluminiu cu alimente, ținută pe brat, m-a întrebat dacă nu cumva sunt asistentă medicală. L-am ignorat, dar mai târziu ne-am întâlnit într-o sală de clasă, eu profesoara, iar el elev. I-am zâmbit complice, iar el a plecat capul rușinat.

În sfârșit, după multe ore, pe înserat, am ajuns la destinație. Am coborât în stație, dar nu mă aștepta nimeni, așa cum mi se promisese într-o corespondență avută cu liceul. Începusem să intru în panică. Deodată a apărut un domn grăbit, care s-a recomandat elegant: „Sunt profesorul Tigău, directorul adjunct al liceului. Bine ați venit, domnișoara profesoară”. M-am liniștit, eram unde trebuia...

Am pornit spre un pod de lemn foarte interesant, cum nu mai văzusem până atunci. Pe la mijlocul lui ne-am oprit, iar însoțitorul meu m-a întrebat: „Ei, cum vă place aici?” M-am uitat în jur la crestele munților care se profilau pe cerul înserării, la podul acela din bârne groase, meșteșugit împletite, la apa Bistriței, care șerpuia pe sub el și am exclamat: ”Parcă ar fi o mică Elveție!”. Bineînțeles, Elveția o știam doar din câteva fotografii. Astăzi, însă, după ce am vizitat această țară, e adevărat foarte curată și foarte ordonată, pot afirma că peisaj mai viu, mai colorat, mai îmbietor la visare și meditație ca la Borca și pe Valea Bistriței nu există în altă parte. Așa îmi explic de ce multe persoane încearcă să-și transpună emoțiile în limbaj literar, unii cu real succes, dovada că avem poeți și scriitori deja consacrați.

Au trecut 51 de ani de când sunt în acest mediu geografic generos, pe care l-am străbătut pas cu pas, alături de elevii mei.

M-am adaptat, m-am naturalizat, aș putea spune, și, totodată, am fost adoptată de comunitate, lucru pentru care mă înclin cu recunoștință.

Alegerea făcută după absolvirea facultății a fost inspirată , dovadă că încă sunt la Borca. Aici, la Liceul „Mihail Sadoveanu” m-am format ca om și dascăl, alături de soțul meu, Petre Lungu, profesor de limba franceză. Singurul meu regret este că el a plecat prea devreme, lăsând un mare gol în sufletul meu și al celor apropiați lui.

Astăzi, când se împlinesc 70 de ani de existență a Liceului, privesc retrospectiv și consider că am avut o carieră frumoasă, că am coborât mai puțin și am urcat mai mult, alături de colegii și elevii mei. Nu îndrăznesc să-i numesc pentru că mi-ar trebui zeci de pagini. Fiecare generație a însemnat mult în activitatea mea, mi-a adus bucurii și sentimentul datoriei împlinite. Le mulțumesc tuturor că mi-au fost alături și, totodată, sunt onorată că le-am fost colegă și profesoară.

Împreună ne-am străduit să scoatem din anonimat Liceul din Borca, să demonstrăm că un liceu rural poate să concureze în multe privințe cu licee de renume din județ și din țară.

Trăim vremuri noi cu mentalități și comportamente adaptate acestora, dar Liceul din Borca va rămâne instituția de suflet a multor generații care i-au trecut pragul.

LA MULTI ANI, Liceul meu cu aspect de mănăstire, unde sute de elevi au învățat rugăciunea științei și au reușit prin ea.

*Maria Lungu,
profesor de geografie*

O AMINTIRE

În perioada 1956 – 1960 eram elevă la liceul din Pașcani. Unul dintre colegii mei se numea Traian Florea. Din câte știu era din Mircești, localitatea de origine a poetului Vasile Alecsandri.

La sfârșitul clasei a IX-a, în 1958, ne-a anunțat că se transfera la un alt liceu, înființat relativ recent, unde fratele lui , Vasile Florea, era profesor de istorie.

Toți colegii am rămas mirați. Cum să pleci de la oraș la un liceu rural ?

Traian însă era motivat de ceea ce-i spusese fratele lui, și anume că acolo exista un colectiv de profesori foarte bine pregătiți, cu un înalt nivel profesional, reflectat și în rezultatele elevilor, care pătrund în număr mare în învățământul superior. Pe de altă parte liceul era dotat cu internat și cantină, venind astfel în sprijinul elevilor de pe o largă arie din Valea Bistriței.

Așadar, colegul nostru, Traian, a plecat la liceul din Borca, l-a absolvit, a urmat Facultatea de Fizică-Chimie și s-a întors ca profesor la același liceu.

În momentul plecării lui Traian nici prin cap nu îmi trecea că peste 10 ani voi ajunge și eu profesoară la Liceul „Mihail Sadoveanu” din Borca.

La venirea în acest liceu, din vechea echipă de profesori mai rămăseseră câțiva, de la care am deprins rigoarea meseriei, aspect ce mi-a fost de un real folos în cariera mea.

Ca profesor de biologie-agricultură am predat de la clasele de gimnaziu până la cele de liceu, fapt ce m-a avantajat în formarea și consolidarea cunoștințelor elevilor. În acest fel am contribuit la orientarea lor spre profesii legate de domeniul biologiei, așa cum este medicina.

Mă bucur de acest moment aniversar, 70 de ani de existență a Liceului din Borca, de faptul că am lucrat neîntrerupt în această instituție și doresc ca ea să dăinuiască încă mulți ani spre educarea, sub toate formele, a copiilor și tinerilor din acest ținut al Văii Bistrița.

*Ileana Geană,
profesor de biologie*

ANIVERSARE

Orice aniversare este un moment de bucurie, de amintiri frumoase pentru oricare dintre noi, dar pentru o instituție este cu mult mai mult, mai ales când este vorba de una de cultură. Liceul este școala în care se formează personalitatea noilor generații, în care se acumulează cunoștințe de bază pentru fiecare individ, corectitudinea, disciplina, socializarea. Tot în liceu iau naștere cele mai multe prietenii, primele iubiri. La toate acestea contribuția cea mai mare le revine dascălilor pe care îi are instituția, care pot forma caractere.

Liceul din Borca este unul dintre acelea care au format și dat generații deosebite de elevi, care au adus și aduc un mare beneficiu societății noastre.

După anii grei de război, de seceta din 1946, respectiv foametea din anii 1946-1947 din Moldova, după o mică revigorare economică, s-a pus și problema educației. Astfel au luat naștere o serie de școli în zone depărtate de orașe. Una din acestea a fost Valea Bistriței, iar meritul înființării în 1953 a unei școli medii la Borca, revine învățătorului Vasile Codrescu și inspectorilor școlari Constantin Podoleanu și Mihail Vadana. Prima denumire a fost Școala Medie de 10 ani „Mihail Sadoveanu”, care va deveni Liceul Teoretic „Mihail Sadoveanu”.

După 8 ani de la înființarea acestuia am avut șansa să devin și eu elev a acestui liceu. Am avut dascăli renumiți, dedicați acestei „meserii”, din cei care aveau o pregătire primită de la cei cu educația dintre cele două războaie. Unii fiind trimiși ca într-un exil pentru motive politice.

Aș aminti profesor universitar Valeriu Popa, profesor de matematică, unul dintre diriginții pe care i-am avut, profesorul de istorie Vasile Florea, dar și profesori ai locului cu mare talent educațional, profesor de fizică Alexandru Țăranu, care printre altele a înființat primul laborator de fizică și chimie al școlii. Aș aminti și pe profesorul de educație fizică Mihai Adamescu, un om deosebit, inimos și dedicat meseriei de dascăl. Sub conducerea domniei sale s-a amenajat un stadion pe malul stâng al Bistriței, unde se țineau orele de sport, dar și meciuri de fotbal. A înființat o echipă de handbal cu care a participat la concursuri în regiunea Bacău.

Am făcut și eu parte din acea echipă, dar un timp scurt. Profesor Alexandru Țăranu mă numise un fel de asistent al domniei sale și răspundeam de laboratorul de fizică-chimie. Într-o zi când m-a căutat nefiind la laborator, ci pe teren, la antrenament, la revenirea la școală mi-a zis să mă hotărâsc „ori fizică - ori sport”. Am ales fizica, cu toate că îmi plăcea și aveam ceva înclinații pentru sport. Am reușit să dau concursul de instructor sportiv, obținând brevetul pentru clubul

sportiv „Știința” Bacău (comisia de examinare era de la Bacău). Științele exacte m-au pasionat și am avut înclinație spre acestea, am participat la olimpiade de matematica, de fizică până la etapa pe regiune (Bacău) și asta o datorez profesorilor pe care i-am avut.

Am făcut parte dintr-o clasă numeroasă, 43 de elevi inițial și au rămas în final 38 care și-au luat și examenul de maturitate (bacalaureat). Majoritatea și-au continuat studiile, devenind, ingineri (Teodorescu Dumitru, Bistriceanu Gheorghe-prof. univ. Brașov, Cuțuhan Ileana), medicină (Apostol Ion, Vigu Maria), farmacie (Mucenicu Ioana), cadre militare (Lăpușneanu Simion, Fărcășanu Ion), drept (Filip Dumitru), tehnicieni silvici, sau școli postliceale, dar cei mai mulți au devenit cadre didactice: Alungulesei Elena, Alungulesei Ion, Bondar Elena, Găină Vasile, Gherasim Ana, Maftai Gheorghe, Mihăila Steluța, Nacu Petru, Peptănariu Mihăiță, Scripcaru Paul, Simionescu Elena, Tănasă Ioachim, Țăruș Vasile, Vasilica Tatiana. Ce clasă deosebită am fost! Și când mă gândesc că am fost și vitregiți de soartă, am avut patru diriginți, iar în ultimele două trimestre a ținut loc de diriginte, directorul școlii, Vasile Florea (care a suplinit și orele de chimie – domnia sa fiind bursier pe această disciplină, o perioadă, la Moscova). De altfel, majoritatea aveau o pregătire multilaterală. Profesorul Macovei, care ne-a fost și diriginte ne predă limba română, dar și psihologia, era și un profesor foarte talentat, dovada este și numărul mare de colegi care au terminat facultatea de litere. Profesorul Vasile Florea ne-a predat: istoria, limba latină, limba franceză, socialism științific, economie politică, chimie în clasa a XI-a. Era cunoscător a cinci limbi străine.

Profesorul Alexandru Țăranu, care la bază era absolvent al Școlii Normale din Piatra Neamț (mai târziu și-a completat studiile) ne predă fizica, dar am făcut și conducerea automobilului cu domnia sa. În același timp a condus corul școlii, a înființat și un mic taraf cu cei din localitate.

Profesorul și dirigintele nostru (circa doi ani) Valeriu Popa, profesor de matematică, dar fiind pasionat și de teatru, a înființat un o mica trupă de teatru și a dat diverse reprezentații în localitate, dar și mai departe, câștigând unele concursuri.

Am amintit despre câteva cadre didactice și despre colegii mei de clasă, dar nu pot să nu

Corul liceului, pe scena Casei de Cultură Piatra Neamț

amintesc și de câțiva colegi din anii mai mari, colegi apropiați și unii prieteni. Astfel pot enumera profesor universitar Păvăloaia Wili, profesor Asavei Gheorghe, profesor Diaconu Emilia, profesor universitar Sofron Emil, medic și cadru universitar Năstase Valentin, profesor universitar Maței Gheorghe, medic Verman Doina și mulți alții. Dar nu pot să nu amintesc de prietenul meu cel mai apropiat, profesor universitar doctor docent la Universitatea din Sankt Petersburg, Mihai (Mircea) Lazăr. A fost un elev eminent a acestui liceu, șef de promoție ca elev și a terminat facultatea de la Leningrad pe atunci – acum Sankt Petersburg, cu diplomă roșie, fiind solicitat să rămână în învățământul superior de acolo.

Am multe amintiri frumoase din perioada liceului; prezentare de spectacole la Piatra Neamț, cu echipa de dansuri, ca și corul școlii, din care am făcut și eu parte sau cu echipa de teatru.

Când
eram elev,
liceul avea
internat,
atât de fete
cât și de
băieți,
având
cazare și
masa
contra cost.
Am fost
unul din
cei interni.
Aveam un
regim puțin
militar,
uniforma
obligatorie
cu

**LICEUL „MIHAIL SADOVEANU” BORCA
PROMOȚIA 1965**

matricolă la mână, un program strict de studiu, de timp liber, de odihnă. Nu se putea părăsi incinta școlii fără bilet de voie.

Asta a contribuit foarte mult la traiul în colectiv, la ordinea și disciplina pe care trebuia să le respectăm și care au dus la formarea noastră ca viitori oameni de bază ai societății.

Pe lângă perioada de elev petrecută la liceul din Borca, am avut și marea satisfacție să ajung profesor la acest liceu, eu de fizică (circa 4 ani) și soția mea, profesoara de matematică (5 ani). Cât a durat perioada până la revenire ca profesor, liceul a suferit foarte multe îmbunătățiri, s-a extins, au crescut numărul de clase, dar a rămas și cu internat, de care am beneficiat și noi profesorii. Îmi face plăcere să-mi amintesc cum în vara anului 1975 împreună cu domnul Mălinescu (care predă muzica și preluase și corul) am participat la ridicarea celor două săli

anexe, noi fiind „ucenici”, baza erau cetățeni – meseriași, care au lucrat voluntar. Împreună cu el am făcut instalația electrică și am pus parchetul într-o sală, care urma să fie laboratorul de fizică, el fiind un om foarte priceput la toate.

Liceul a continuat să dea generații de copii bine pregătiți, care au putut să-și continue cu succes studiile. De curând am participat la întâlnirea cu promoția soției și am fost foarte tare impresionat când am văzut ce elevi au fost și cum s-au realizat. Ne-am simțit și noi mândri (eu și soția) de ei știind că ne-am adus și noi puțin contribuția (mai mult soția, care le-a fost și dirigintă) la formarea lor.

Asta este cea mai mare satisfacție a unui dascăl să vadă rezultatele deosebite obținute de discipoli.

Astăzi, după atâția ani de când am plecat de la Borca, liceul a evoluat și mai mult, a atins un alt nivel de educație, are un alt statut, este un grup școlar. Îi doresc să dea aceleași sau poate mai bune rezultate, precum le-a dat până acum. La mulți ani, drag liceu!

*Dr. Mihaiță Peptănariu,
fost elev și profesor la Liceul „Mihail Sadoveanu”, Borca, Neamț*

O PRIVIRE RETROSPECTIVĂ

Mă numesc MUCENICU GHEORGHE, absolvent al Liceului „Mihail Sadoveanu”, Borca, promoția 1975. Obârșia mea este din satul Bistricioara, comuna Ceahlău. Făcând o privire retrospectivă a drumului parcurs în viață, doresc să prezint câteva aspecte, evenimente și gânduri trăite, în timp și spațiu, în anii de liceu, și nu numai. Pentru mine, liceul a însemnat casa mea iar profesorii, părinții mei, întrucât timp de patru ani am locuit în internatul școlii. Liceul va rămâne în amintirea mea toată viața, el marcând totodată și prima mea treaptă de maturitate. Comportamentul într-o colectivitate a însemnat reguli stricte: trezirea la ora fixă, igiena personală, făcutul patului, curățenie, masa, programul școlar, studiu după-amiază sub supravegherea pedagogilor. Pentru un copil nu a fost prea la îndemână să respect aceste reguli și să mă încadrez strict în program. Cel mai greu a fost să învăț să-mi calc pantalonii și să cos numărul matricol pe mâneca de la sacoul uniformei școlare. Pentru fete era de-a dreptul tragic, când venea ora de limba rusă unde doamna profesoară Țigău Maria, „era un adevărat militar”, și nu admitea nici un rabat de la portul uniformei și podoabei capilare. M-am adaptat destul de repede deoarece, și în clasele V-VIII am locuit în internatul școlii din Ceahlău. Distingii mei profesori care și-au pus amprenta, în formarea mea ca om, le port o deosebită recunoștință, respect și prețuire. Vreau să remarc în primul rând, devotamentul doamnei dirigintă Pieptănaru Maria care în anul al IV-lea, a făcut meditații la matematică pentru bacalaureat cu întreaga clasă, în timpul ei liber, în condițiile în care acasă avea de crescut o fetiță, sub un an. Dintre profesori, idolul meu și exemplul de viață a fost domnul Coșulă, un om dintr-o bucată. Adevăratul examen al companiei l-a constituit bacalaureatul unde procentul de promovabilitate a fost de 100%. Cred că pot asocia acest lucru cu admiterea în liceu pe baza de examen, scris și oral, în limita localurilor

disponibile. De fiecare dată când vorbesc despre liceul de la Borca, nu pot să vorbesc decât la superlativ, a fost un liceu de elită. Are recunoaștere prin calitatea elevilor care au impresionat, prin pregătire și au ajuns oameni importanți pe scara valorilor. Am fost profund impresionat când anul acesta, la întâlnirea de 48 ani de la absolvirea liceului am întâlnit colegii de clasă și am constatat că mare parte din ei au urmat pregătirea în instituții superioare și au ajuns ingineri, militari de carieră, profesori. Nu-i pot nominaliza pe toți, pentru că ar trebui să trec toată clasa: Melinte Ioan (colegul meu de banca), Năstase Petru, Motoc Gheorghe, Palade Petru, Nicu Maria, Mujdei Vasile, Cojocaru Valerica, Savin Marian, Cojocaru Iulia, Junghiu Ana, Toderica Iulia. Pentru mine liceul a fost un univers de informații și activități. Am trăit de toate, și bune și rele, în primul rând s-a făcut școală dar am participat și la activități extrașcolare: în fiecare toamnă, recoltat cartofi la ferma Podoleni, plantat puieti de brad, pe SABASA, tăiat lemne în incinta liceului. În anul al III-lea am reprezentat liceul la concursul de schi fond, pârtia SUHARD, lângă Lacul Roșu, împreună cu Motoc Gheorghe, colegul meu de clasă, unde am obținut locul al II-lea la faza pe Moldova. În fiecare sâmbătă se organiza seară dansantă, unde aveam doi instrumentiști, colega noastră Gavril Ana, la acordeon și „un copil a lui Strugaru” la tobă. Așezarea liceului într-un loc pitoresc, înconjurat de pădurile de brad, apa Borcut, râul Bistrița, mâncarea foarte bună ce se prepara la cantina liceului, mi-a fortificat organismul și mi-a oferit o stare de sănătate excelentă. Consecința acestui trai mi-a dezvoltat în același timp și niște calități neașteptate: energie, voință, curaj, mobilitate, inițiativa, intuiție, observație, rezistență fizică. Nu am enumerat în mod întâmplător aceste aptitudini ci vreau să remarc faptul că, numai un tânăr care s-a născut și a trăit la munte le poate dobândi. Toate acestea m-au ajutat să-mi aleg drumul în viață și să urmez cariera militară. Fiecare om are un destin în viață, eu chiar m-am suprapus pe ceea ce am simțit la acea vreme. M-am adaptat foarte repede la rigorile vieții militare, am constatat că acolo îmi este locul și că mi-am ales profesia ce mi se potrivește. Tot ca destin numele și prenumele meu, respectiv „Sfântul Mare Mucenic Gheorghe” a devenit patronul spiritual al Trupelor de Uscat din armata României. Am urmat Școala Militară de Ofițeri Activi, arma infanterie Sibiu, Academia de Înalte Studii Militare, București și alte forme de pregătire specifice. Am urcat în ierarhia militară, de la gradul de locotenent până la colonel, schimbând mai multe garnizoane: Bistrița, Făgăraș, București. Drumul final a fost garnizoana Cluj, de unde am trecut și în rezerva de pe funcția de comandant al Centrului Militar Zonal, Cluj. Un moment istoric din cariera mea l-a constituit, preluarea în subordinea Comandamentului de la Cluj a structurilor militare din Moldova, odată cu intrarea României în NATO. Misiunea mea a fost să reorganizez centrele militare județene. Satisfacția pe care am trăit-o la intensitate maximă a fost aceea când am condus ceremonialul de învestire a noului comandant al Centrului Militar Neamț, în aceeași sala unde cu 24 de ani în urmă venisem de la Borca, pentru recrutare și habar nu aveam de armată.

Cei care sunt la vârsta marilor întrebări îi îndemn să-și aleagă ca profesie cariera militară, deoarece îi favorizează zona geografică din unde provin. Se călesc fizic și psihic, încă din copilărie și pot să ia viața în piept, să suporte toate greutățile și privațiunile serviciului militar.

Vreți să reușiți în viață, aveți suficiente exemple și modele de urmat dintre elevii care au învățat la liceul din Borca.

URMATI-LE EXEMPLUL!

LA MULȚI ANI LICEUL NOSTRU DRAG

În fiecare an la 1 septembrie serbam dreptul la EDUCAȚIE DE CALITATE, căci școala această menire o are.

Știm cu toții că școala este a doua „casă”, unde ne petrecem cei mai frumoși ani din viața noastră. Această „casă” devine locul unde trăiesc în armonie cadre didactice, copii și părinți. Aceștia sunt și principalii actori în marele spectacol al educației, care așteaptă aplauzele celor din jur .

Această „casă” există și la LICEUL „MIHAIL SADOVEANU” din Borca, un liceu obișnuit, dar cu obiceiuri și tradiții adânc înrădăcinate în realitățile satului românesc, în viața socială și spirituală specifică zonei și arealului geografic, de unde își adună elevii.

Liceul a luat ființă la 1 septembrie 1953, într-un spațiu improvizat al primăriei vechi, prin strădania unor personalități marcante din vremea respectivă.

Poziția geografică a lui putem s-o denumim STRATEGICĂ, fiind amplasat la jumătatea distanței dintre orașele Bicăz și Vatra Dornei

Aici, se puteau instrui elevii din comuna Borca, dar și din comunele limitrofe Broșteni și Farcașa sau din comunele mai îndepărtate, Crucea, Poiana Teiului, Ceahlău, Grințieș, Pipirig, Hangu etc .

Elevii din apropiere, făceau naveta pe jos sau cu bicicleta și uneori chiar cu pluta Pentru cei din zonele mai îndepărtate, exista un internat și o cantină în cadrul liceului.

Încă de la început, liceul a beneficiat de cadre didactice cu o pregătire și educație solidă, a căror principală preocupare era educarea și pregătirea pentru viață și învățământul superior a elevilor.

Îmi amintesc cu plăcere faptul că profesorii făceau cu noi pregătire suplimentară PRO BONO pentru olimpiade, examene etc.

Liceul era perceput ca unul din cele mai bune din județ, cu un procent de promovabilitate în învățământul superior de 80-90%.

În perioada actuală, liceul a fost dotat cu noi săli de clasă și laboratoare moderne, în vederea ridicării nivelului de pregătire a elevilor.

Nu voi menționa aici nici un nume de cadru didactic sau de elevi care s-au remarcat în mod deosebit în acești ani, pentru a nu greși prin omiterea cuiva.

În perioada actuală, din păcate, elevii nu mai sunt animați de același zel la învățătură, preferând să fie admiși la facultăți prin CONCURS DE DOSARE, sau să plece în străinătate pentru niște salarii mai bune.

Asta nu împieteză cu nimic activitatea cadrelor didactice din liceu, care continua să-și facă datoria de dascăli, la cel mai înalt nivel.

Fac parte din promoția 1975 a liceului care a avut un număr de 57 de elevi (37 la profilul real și 20 la profilul uman) care au urmat în totalitate cursurile învățământului universitar sau postliceal.

Acum la ceas aniversar vreau să aduc un pios omagiu cadrelor didactice care ne-au instruit și educat și să-i felicit pentru munca depusă. Priviți-ne cu încredere și gândiți-vă că noi suntem produsul muncii și strădaniei dumneavoastră.

LA MULTI ANI, STIMAȚI DĂSCĂLI ȘI COLEGI !

*Cu deosebită stimă și respect,
Col. (rtr), PETRU NASTASĂ*

MARATON

cu plecare dintr-o poiană ozonată și sosire printre foile
unei cărți numită VIAȚĂ – Liceul „Mihail Sadoveanu”, din
Borca, Neamț

MARATONIȘTI –

toți elevii care-au fost, sunt și vor fi înscriși în cataloagele
„școalei” medii

70 de ani s-au adunat zilele acestea, începând din anul 1953, de când s-a semnat actul de naștere al Școlii Medii de 10 ani de către oameni inimoși – Vasile Codrescu, Constantin Podoleanu, Mihail Vadana etc.

La ceas aniversar, egoismul „păsărilor” care și-au luat cândva zborul se metamorfozează într-un stol care face o escală pentru a răspunde la prezență:

- Cei care sunt îndrăgostiți sunt prezenți?
 - Da!
 - Înseamnă că sunteți vulnerabili!
 - Da, dar ceara rugilor noastre nu se topește!
 - Am înțeles, parcă a spus învățătorul Vasile Codrescu, cel puțin martorul activ al înființării Școlii medii de 10 ani sau un decan de „generații”, profesorul Alexandru Țăranu (realizatorul, împreună cu elevii, a primului emițător de pe valea Bistriței), notați: o lumânare capătă suflet numai dacă o aprinzi, așa trecându-se de la abstract la concret!
 - Da, tovarășul Nenicu, pardon, domnul director Țăranu, dacă ciobanii de la stână ar respecta sărbătorile orânduite de biserică, abstractul n-ar ține de foame iar „sfintele” vaci și oi ar da laptele înapoi!
 - Cei care-au întins curse semenilor au venit?
 - Da, de abia auzindu-se, dar caracterul ne-a fost dezonorat!
 - Cei care sunteți prieteni cu certitudinea, unde sunteți?
 - Suntem aici, cei care avem flori în mâini, flori îngrijite de noi. Zice cineva că suntem egoiști?
- Dialogul a continuat destul de mult.

Am reținut pilda unei „păsări” perene care a subliniat că ne-am adunat astăzi, la sat, deoarece satu-i un semn de carte iar la sat, adevărul și minciuna nu au unde să se-ascundă!

Cei 70 de ani adunați de zilele aniversării s-au dovedit a fi un liant al unui poem în care cuvintele au personalitate, aprind pasiuni, maculează viața, sunt împliniți într-o toamnă neinfatuată – cel mai călcat în picioare anotimp – și sunt o confirmare a marginilor cunoașterii, a disputei cu timpul materializată în labirintul din frunte, a încercărilor de a înțelege graiul genelor, a neînvățării de unul singur a limbajului anduranței și a confirmării că păcatele se săvârșesc la fel în toate țările Pământului.

Revoluția din anul 1989, aducând continuitatea, a întinerit atmosfera dintre munții Bistriței și Culmea Stânișoarei, spre cucerirea crenelurilor cunoașterii.

Am văzut lumina adevărată într-un sat binecuvântat de Creator, Lunca Gâștei, de unde două roți magice m-au purtat prin anotimpurile cântate de Vivaldi, 14 kilometri, zilnic, la capătul unor scări ale cunoașterii, unde am învățat că știința ucide singurătatea, cum raționamentul șlefuit face minuni iar tăcerea în exces usucă iarba.

Aniversarea din anotimpul ce are culori din registrul carmin, transformă monologul în dialog, îmi amintește cu am învățat limbajele materiei și sufletului prin pasiuni, îmi amintește să nu neglijez biblioteca de înțelepciuni a bătrânilor, mă atenționează să consider momirea oglinzii ca fiind apă de ploaie, ne precizează că toți învățăceii „școalei medii” avem sufletul tatuat cu razele luminii, ne amintește de locul nostru de mijire, ne încurajează, subliniind că timpul nu-i o povară și că, într-adevăr, boțurile de lut au făcut ochi ce-acum lecturează bibliotecii!

Propun ca toți care simțim dimensiunile aniversării celor 70 de ani, să răsădim un pui de tisa, cu îmbrățișările noastre, pentru ca agendele noastre să înregistreze, cu caractere roșii, ca niște zile magice de toamnă, să interpună între smaraldul odihnitor al ierbii, aureolat de aurul frunzelor, și Voronețul cerului, liniștea binemeritată a tuturor celor care au urcat treptele luminii spre țelul suprem – „să facem din viață un vis și din vis, o realitate”!

Pentru toți care au gândul la aniversarea celor 70 de ani, maratoniștii în viață – cuvintele nerostite dor, ecoul păcatelor să fie dirijat în pustiu, întâmplările ce îi au ca autori să aibă rațiunea de a fi de folos, animarea arhitecturii drumurilor borcutului, Budacului și Crucii talienilor să capete dimensiuni odihnitoare iar ninsorile din preajma colindelor să fie de nuferi albi și să „podească” pe ulițele satelor din Valea Bistriței recunoștința pentru cei care au dus la îndeplinire ființarea și dăinuirea unei lumini numită, generic, DRUMUL SPRE ADEVĂR!

*Vasile Cojocaru Filipiuc, dr., ing., profesor universitar,
născut cu un an înainte de ființarea Școlii Medii de 10 ani,
cel care a înțeles, mai bine decât mulți, de la profesorul Gheorghe Țigău,
că între subiect și predicat nu se pune virgulă, ceea ce ar însemna,
în caz, contrar, timp pierdut!*

ARC PESTE TIMP

Cu 70 de ani în urmă „Școala era școală și omul era OM”

În anul 1955-fără a parcurge grădinița (pentru că nu exista) am intrat ca elev în clasa I la școala primară Mădei, în clase simultane (I și a II-a), având însă o învățătoare de excepție, în persoana doamnei Marieta Popescu care era și responsabilă pentru activitatea învățătorilor de pe Valea Muntelui. Până în clasa a IV-a am avut și alți învățători (Luca Emilia, Hălăciugă Vasile); dar în clasa a IV-a din nou „pe doamna cea bătrână” Marieta Popescu.

La sfârșitul clasei a IV-a am dat examen de absolvire împreună cu elevii de la Școala Pârâul Cârjei unde învățător era Mihai Petrescu. Nu am să uit niciodată dictarea „Toată lumea are nare, numai Nae n-are nare”. După absolvirea cu brio a clasei a IV-a ne-am înscris în clasa a V-a la

Școala Borca, dar spre sfârșitul lunii octombrie 1959 s-a înființat Școala de 7 clase la Mădei. Firesc că am revenit la Școala Mădei, unde pentru a se înființa o clasă, au fost aduși la școală și colegi cu un an sau doi mici ca vârstă față de generația mea. Din lipsă de cadre didactice,

învățătorii ne-au devenit și profesori, noi învățând după-amiază. Printre cei mai buni profesori suplinitori au fost: Mihai Petrescu la istorie care era și director, Genoveva Petrescu la Limba română, Săilă Vasile la matematică, Pavăl Gheorghe la geografie, educație fizică, Pavăl Elena la muzică, Mara Roman la biologie.

În absolvirea celor șapte clase am dat examen de absolvire la șapte materii, limba română scris și oral, matematică scris și oral, istorie, geografie, fizică, chimie, biologie-oral. Am absolvit acest examen cu media 10. A urmat în vară un alt examen, cel de admitere în clasa a VIII-a care era clasă de liceu, bineînțeles la Borca (mare noroc de acest liceu, de altfel starea materială nu mi-ar fi permis să merg la școală mai departe). Am avut în comisie profesori recunoscuți de la centrul regiunii Bacău, atât la limba română, cât și la matematică-comisie foarte exigentă, dar fiind pregătiți foarte bine de profesori suplinitori de la Mădei, am fost admis la Liceul „Mihail Sadoveanu” Borca. Începe o nouă etapă de școlarizare în viața mea cu exigențe mult mai mari din partea profesorilor, au apărut și note mai mici cu care nu eram obișnuit (începusem să mă descurajez) dar erau niște profesori cu o înaltă pregătire științifică și pedagogică. Aș aminti câțiva dascăli titani ai liceului Borca, pe parcursul celor patru ani de liceu:

Alexandru Țăranu, care mi-a fost și diriginte și director, profesor de fizică, autodidact, un exemplu de conștiinciozitate rară, dăruire, punctualitate și multă rigoare în tot ceea ce făcea, îmbinând teoria cu lucrul practic. Este cel care a realizat în județ primul robot „Ilie”, un mini Aro teleghidat, un leagăn care începea să se legene când copilul începea să plângă. A format mulți fizicieni, cercetători (Emil Sofron, profesor universitar doctor care a lucrat și pentru programe NASA, Pieptănaru Mihăiță, cercetător tot la Politehnica din Iași).

Profesorul Vasile Florea, istorie și filozofie, o adevărată enciclopedie ambulantă, un orator desăvârșit.

Profesorul Vasile Popa, matematică, care nu avea decât două note: ori 10, ori 2. Deși părea dar era apropiat de elevi. Este cel care a pus în scenă cu elevii de la Liceul Borca piesa de teatru „Steaua fără nume” a lui Mihail Sebastian, care s-a bucurat de multă apreciere în rândul locuitorilor comunei și a celor din împrejurimi. A plecat de la Borca ca profesor la Universitatea din Bacău.

Profesorul Haralambie Mihăilescu care ne-a introdus în tainele literaturii române și universale și a limbii latine. Era și poet și foarte zgârcit la note. După ce te asculta din 5-6 lecții din urmă, primeai o răsplată de 5-6,

foarte rar 7-8. Fusese deținut politic, iar la Borca a fost trimis cu domiciliul forțat. Era un latinist desăvârșit, fiul său Virgil Bârliba a trebuit să-și schimbe numele, pentru a studia la facultate. Astăzi cercetător la Institutul Xenopol din Iași.

Luca Ioan, profesor de biologie, cu o predare rară, clară, sistematizată și foarte exigent.

Traian Florea, doctor în chimie, venit de la Universitatea din Galați, impresiona prin înalta ținută științifică.

Ecaterina Gavriluț, profesoară de geografie, de o modestie rară, simplitate, conștiinciozitate, dar cu multă știință de carte, punând suflet în tot ceea ce făcea.

Mihai Adamescu, avea sportul în sânge, lucrând cu noi atât la sala improvizată, dar și pe terenul de sport. Fusese sportiv de performanță, ceea ce dorea și de la elevi. Înființase o redutabilă echipă de fotbal, care a stârnit admirația locuitorilor. Terenul de fotbal în zona Poiana Sabasa avea și pistă de alergare, unde se organizau destul de des întreceri sportive la diferite discipline. Menționez că nu toți cei patru ani de liceu am făcut naveta. De la Mădei la Borca pe jos, iar temele și învățatul lecțiilor le făceau seara la lumina lămpii cu gaz, iar gazul se dădea doar pe cartelă, găsindu-se destul de greu. Eram obligați să purtăm la școală uniformă, iar manualele le cumpăram. Pentru a face față acestei situații în vacanță eram nevoit să lucrez (în funcție de sezon, la plantație, la cules și valorificat zmeură, la cosit pe timp de vară).

Examenul de bacalaureat l-am dat la Bicz pe care l-am absolvit cu bine. Având o pregătire solidă de la liceul Borca, doar 2-3 elevi dintr-o clasă nu luau bacalaureatul la prima sesiune, deși exigențele erau foarte mari. În septembrie 1966 m-am înscris pentru admiterea la Institutul Pedagogic de 3 ani, Suceava (astăzi Universitatea Suceava). Deși erau pentru candidați pe loc, am reușit din primul foc, având apoi colegi care dăduseră examen de 2, 3 ori până erau admiși.

De la 1 octombrie 1966 am început cursurile la Institutul Pedagogic de 3 ani Suceava, facultatea de filologie, secția istorie-geografie. Și aici am avut norocul unor profesori iluștri formați în perioada interbelică, cu multă știință de carte, devotați, adevărați pedagogi în formarea unor noi pedagogi.

Cursurile teoretice erau împletite cu activități practice: studiul în bibliotecă, arhive, pe șantiere arheologice, cunoașterea monumentelor și a reliefului la fața locului. Deosebit de interesante erau și cursurile de psihopedagogia copilului, pedagogice, metodică predării lecțiilor. Din anul al II-lea se susțineau lecții practice la școlile din oraș, unde primeau note care contau la obținerea bursei. Burse pentru merite de studiu îți asigurau cazarea, masa și mai primeai la sfârșitul lunii 30 de lei. Dar leul era leu cu valoare. De exemplu: cu 1 leu puteai cumpăra o chiflă, un tichet pentru transportul în comun, puteai da un telefon și cumpăra un ziar, „Sportul” (fiecare costa 25 bani).

Erau colegi din toată țara, dar având aceeași condiție materială ne înțelegeam foarte bine și eram fericiți. Dintre cei rămași în viață ne întâlnim și astăzi la 54 de ani de la absolvire. Anul acesta ne-am întâlnit la Cabana Căprioara pe Pârâul Borca. După examenul de licență, ne-am luat repartiția în funcție de media absolvită. Fiind declarat post vacant la Mădei, mi-am ales Școala Mădei, unde începând cu 1 septembrie 1969 am desfășurat activitatea didactică timp de 44 de ani (cu excepția anilor 1990-1996 când am fost primarul comunei Borca). Pregătirea acumulată atât teoretică cât și practică la Institutul Pedagogic mi-a fost de mare folos în activitatea didactică de la Școala Mădei (astăzi școala gimnazială Mihai Petrescu). Ca profesor am predat istoria universală și a țării noastre, făcând cunoscute elevilor elementele economice, sociale, politice și culturale ale popoarelor în diferite etape de dezvoltare, încadrând istoria țării noastre în istoria universală. La geografie am reușit să-i determinăm pe elevi să-și însușească cunoștințe despre relieful, clima, vegetația țărilor lumii și a țării noastre, economia, comerțul, populația, perspectivele de dezvoltare ale acestora. Au fost generații de elevi foarte buni, cu dorință de cunoaștere și datorită faptului că am reușit să mă apropii de sufletul și curiozitatea lor de a afla lucruri noi, de pe planeta Pământ sau Univers. Drept urmare am avut și rezultate deosebite, de exemplu la examenul de capacitate, multe note de 10. Am avut elevi care s-au edificat la olimpiade pe țară la istorie, de unde s-au întors cu premii și mențiuni, președintele comisiei fiind reputatul istoric Hadrian Daicoviciu, care le-a felicitat pe elevele Erhan Ana (căsătorită Filip), astăzi profesoară la Oglinzi și eleva Țăranu Petronela (căsătorită Bobric), astăzi profesoară și director la Școala nr 4, Suceava. În afara orelor de la clasă am înființat o echipă de fotbal, am organizat drumeții pe Budacu, Ceahlău, Rarău, ocazii cu care făceam observații asupra reliefului, climei, vegetației, cum se schimbă acestea în funcție de altitudine. Am traversat și Hăgigossul dinspre Sabasa la „Piatra Scrisă”, coborând în Pietroasa, pe la Preluca lui Rareș, locuri ce amintesc de trecerea voievodului Petru Rareș spre Rarău. Am organizat concursuri de orientare turistică, folosind busola, deplasându-ne după azimut calculat de pe schițele topografice. Era o adevărată plăcere pentru echipele de elevi de a-și demonstra cunoștințele teoretice, aplicate în teren.

Am organizat concursuri de tir, cu arma cu aer comprimat, am condus cercul de karting și laboratorul foto, unde era o adevărată curiozitate să observe copiii cum se delopna un film folosind soluții de retractor și fixator, apoi cum de pe negativ apăreau imaginile fotografiate pe hârtia fotografică.. Am instruit echipe de dansuri populare, de teatru pentru copii, organizând serbări de 1 Decembrie, 2

4 ianuarie, Ziua Eroilor, la monumentul de la biserică. Excursii de una, două zile la monumente istorice: Cetatea Neamț, Cetatea Sucevei sau la mănăstirile din județul Neamț: Agapia, Vărațic, Secu, Sihăstria, Sihla, Neamț, Durău sau în județul Suceava.(Voronet, Umor, Sucevița, Moldovița, Arborea, Putna, Dragomirna).

Excursii de o săptămână în Brașov la Festivalul „Cerbul de Aur”, audiție concert la Biserica Neagră, Piața Sfatului, Castelul Bran, Grădina zoologică Zărnești, Poiana Brașov cu telegondola pe muntele Postăvarul, apoi la Sinaia cu vizitarea Castelului Peliș și Pelișor.

La București cu aprobarea specială, vizită la Casa Poporului, Muzeul Cotroceni, Grădina Botanică, grădina zoologică de la Băneasa, Muzeul de Istorie, Antipa, Muzeul Satului, la Patriarhia Română, unde secretarul patriarhului era Ciprian Florescu, care ne-a prezentat sala Sfântul Sinod, muzeul și grădina Patriarhiei, participarea la un spectacol la Circul Globus, deplasare cu metroul și plimbare cu vaporeșul pe lacul Herăstrău. În Delta Dunării plimbare cu ambarcațiunea vedetă pe Lacul Fortuna până la Crișan, Mila 23 în satul și la casa lui Ivan Pațaichin.

În tabără la Marea Neagră, la Năvodari. Am participat cu elevii la munca patriotică, plantație, curățenie pe izlaz, cosit pe terenurile primăriei, în Secu și pe Pietroasa. Toate aceste activități au creat acea legătură sufletească între profesor și elev cât și dorința acestora de cunoaștere și de a se întrece pe ei însăși. Majoritatea elevilor noștri au ajuns oameni de seamă: meseriași, educatori, învățători, profesori, ingineri, medici, juriști, cadre militare cu grade înalte. Între anii 1971-1975, apoi între 200-2010 am fost director al Școlii Mădei, iar între anii 2011-2013 director adjunct al Liceului „Mihail Sadoveanu” de unde mi-am încheiat activitatea didactică. Ca director am impus ordine, disciplină, punctualitate, rigoare în pregătirea lecțiilor, dar în același timp am înțeles și problemele fiecărui cadru didactic sau elev, ajutându-i când au avut nevoie.

Pentru rezultate deosebite obținute la școala pe care am condus-o am primit „Diploma de Excelență” de la Ministerul Educației și Cercetării și scrisoare de mulțumire din partea Inspectoratului Școlar Județean Neamț.

Când mi-am încheiat cariera didactică după 44 de ani de muncă didactică și în folosul comunității am primit de la conducerea liceului Borca „Diploma de Merit”.

Consider că mi-am făcut pe deplin datoria de pedagog, formând generații cu drag de cunoaștere și drag de țară, așa cum am învățat de la înaintașii mei, când școala era serioasă și omul era OM.

Cu respect, profesor pensionar Aurel Budăi

NOSTALGII

Aș vrea să fiu un bătrân repetent al acestui liceu, să mă trezesc la sfârșitul fiecărui an în aceeași clasă, să mă așez în aceeași bancă... Trecutele doruri mă aduc înapoi, în acest loc unde orice iluzie este posibilă. În satul în care am crescut iluzia este privită cu prudență, în acest mediu totul este concret, realist. Pentru consătenii mei iluziile sunt o pierdere de vreme.

Aș vrea să fug de sub escorta timpului, măcar un ceas, să uit că sunt bătrân întârziat în adolescență. Să alerg în recreație pe scara din piatră până la brutăria de unde ne întorceam cu o lipie caldă. În timp, această scară asociată cu imaginea fântânii berlineze, într-o inspirată compoziție grafică a unuia din profesorii de desen ai liceului, avea să devină îndemnul lui Seneca: „Per aspera ad astra” pentru toate generațiile de absolvenți. În școala aceasta sub stele, cerul este cu o palmă mai sus decât în restul localității și asta datorită cărților care s-au constituit în coloane de susținere pentru această boltă a cunoașterii și efortului profesorilor care au slujit aici. Târziu și cu surprindere am aflat că m-am născut în aceeași dată cu școala. Asta se întâmpla la mijlocul secolului trecut. Anul acesta aniversăm 70 de ani de existență a școlii care ne-a format și ne-a trimis în lumea mare. Întors aici sunt năpădit de melancolie și amintiri. De fapt nu ne amintim tot. Ne amintim numai ce ne-a emoționat. Memoria noastră triază, anulează ce a fost urât sau jenant și dă lumină magică unor întâmplări fericite din adolescență. Întors în acest loc redescopăr o lume abandonată la plecarea mea din sat, o lume din care timpul nemilos, smulge pe cei care i-am iubit.

Comemorez cu recunoștință amintirea dascălilor care ne-au părăsit, dar ne veghează și acum din cer și urez ani mulți celor în viață; ani mulți urez și școlii de sub stele.

*Dr. Ing. Mihai Niculiță
Promoția 1970, Clasa a XII-a, real*

ÎMI AMINTESC CU DRAG...

Anul 2023, an aniversar pentru Liceul „Mihail Sadoveanu” din Borca .

De la jumătatea veacului al XIX- lea școala din Borca a adus lumina locuitorilor de pe valea Bistriței. Este un lucru mare și se cuvine să aducem recunoștința noastră înaintașilor.

Am fost elev al liceului din Borca promoția iunie 1966.

Îmi amintesc deseori cu drag și emoție chiar și la această vârstă locul unde timp de șapte ani aproape zi de zi veneam pentru a primi ceva. Primeam zilnic ceva de la dascălii care cu infinită răbdare încercau să ne „lumineze” la propriu și figurat fiindcă o bună perioadă numai centrul comunei avea lumină electrică.

Nu mă plâng, dar era o perioadă deosebit de grea atât pentru copii, cât și pentru profesori, unii fiind forțați să locuiască și să profeseze în Borca. Cei care nu au trăit acele vremuri își pot oare imagina cum e să înveți la lumina lămpii cu gaz, să mergi zilnic la școală și înapoi (în unele zile de două sau chiar trei ori) din Pârâul Pânței, Sabasa, Mădei, Pârâul Cârjei, Cotârgești și alte sate, prin noroaie, ploaie, arșiță ori crivăț?! Și profesorii au trăit greu, pe lângă grija față de elevi aveau familie, copii, trăiau mai mult în izolare, posibilitățile de socializare fiind minime. Nu se plângeau!

Geografia locului este de o frumusețe sălbatică deosebită care te face să nu-l uiți, să ți-l amintești mereu, să te întorci mereu la el. Necesitățile vieții m-au îndepărtat de acele locuri la o vârstă care și în zilele de azi ar fi de nesuportat, ca mine fiind mulți alții. Acele greutăți ne-au călit, la aceasta contribuind din plin profesorii care cu dăruire, pasiune și inteligență au contribuit ca noi să ajungem oameni. Ne-au dat principalele calități morale - cinste, corectitudine, onestitate, dragoste față de muncă, dragoste față de semeni, dragostea de a învăța, de a ne culturaliza fiindcă dețineau aceste calități și munceau cu profesionalism, se dedicau muncii de educație și învățare.

An de an mi-am petrecut o parte din timpul liber, atras de dorul față de locul unde m-am născut, aici, în Borca și împrejurimi și nu m-am putut abține în vara anului 2021 să nu-mi duc nepoții să vadă locul unde am învățat. Le-am făcut o mare surpriză fiindcă nu se așteptau ca acel loc să fie într-o pădure de brazi, ferit de zgomotul împrejurimilor și ochii curioșilor. Cu greu am făcut față la ploaia de întrebări.

De multe ori mă gândesc care ar fi fost cursul vieții mele precum și altora dacă nu ar fi existat Liceul Teoretic din Borca.

Zona este foarte săracă, a oferit și oferă foarte puțin. Sfătuiți de profesori, părinții noștri s-au străduit să ne facă traiul mai ușor, restul a depins de noi. Ogorul fusese însămânțat, iar sămânța a fost de calitate.

La al 70-lea an de existență a Liceului „Mihail Sadoveanu” mulțumesc din inimă profesorilor pe care i-am avut, celor plecați în Împărăția Domnului le doresc țărână ușoară, celor care trăiesc le doresc viață lungă și sănătate, iar personalului care slujește învățământul în acest lăcaș de cultură și educație și școlilor arondate le transmit respectul meu, le doresc tuturor succese și bucurii în viață.

Am convingerea că sunteți cel puțin la înălțimea înaintașilor.

Cu deosebită stimă,

Colonel, Dumitru Buzdugan

PĂZEA CĂ VIN!...

Așa a surprins profesorul Valeriu Popa plecarea spre casă a elevilor navetiști după terminarea orelor.

Și eram mulți și tot mulți, cu biciclete, grăbiți să ajungem acasă, să ne astâmpărăm foamea și pofta de...învățătură! Da, de învățătură, fiindcă nu era voie de glumit: „Te zvârl afară ca pe o cârpă împutită! ”, era reacția exigentului profesor, domnul Florea, atunci când nu stăpâneau cunoștințele predate. Sub această exigență și sub ironie sălășluia, mascat, bunătatea!!

Păzea că vin toți bicicliștii,/Păzea că vin echilibriștii!” erau versurile brigăzii artistice al cărei text și regie aparțineau domnului diriginte Valeriu Popa, iar noi, bicicliștii, erau actorii!

Pericolul era iminent! Noroc că cei mai mulți dintre noi deveniserăm bicicliști în ultimele clase de liceu. Până atunci navetiști pe jos. Pe jos din Stejaru până în Borca, la „școala din pădure”, sau mai sus „dintre stele”.

Bicicletele bune, „Carpați” . Multe erau pe atunci Carpați: țigări „Carpați”, auto camioane „Carpați”, uzine, șantiere, sonde, rulmenți, tractoare, vapoare și chiar...niște Munți! Liniște... oameni! Ce oameni! Mulți dintre ei erau „made in Borca” și, chiar dacă nu era „liberă trecere” spre alte țări, trecea, fără popreliști, faima lor dobândită prin învățătură, prin sânguință, prin bun simț, prin omenie.

La liceu se intra cu examen serios, profesorii toți, dar absolut toți își făceau datoria profesionist și, poate și de aceea, ne erau dragi, îi iubeam, îi respectam.

Toți învățam într-o singură clasă. După câțiva ani s-au făcut, separat, clasă de „reală” și „umană”. Așa că am fost umanist-realist!

Îmi plăcea literatura. Nu-l pot uita pe domnul profesor Macovei care mi-a pus 10 la o compoziție, adăugând „cu scrisu-i dichisit: pentru originalitate!” Și nici pe frumoasa și dulcea sa soție, profesoara Ileana Olaru. Ca să rămânem la capitolul „frumusețe” mi-o amintesc pe doamna profesoară de matematică Lenuș Bondar. Învățam de dragul ei!

Nu erau în spectrul afinităților mele disciplinele realiste, dar mă atrăgea geometria în spațiu care te purta în lumea literaturii. Fizica și chimia îmi aduceau note mari la care contribuiau accesibilitatea și persuasivitatea domnului profesor Țăranu. Vedeam și auzeam rostogolirea electronilor prin conductori, pe care ni-i prezenta ca având forma căcărazelor de capră! În felul acesta ajungeau de aprindeau wolframul și filamentul becului electric. Care bec? Acesta se aprindea doar la oraș, nu și acasă la mine unde o lampă cu petrol lampant își sfârâia fitilul până târziu în noapte, invocând cu oarecare invidie becul lui...Teclu și ascultând cum un copil învață: „În patria nostra multae silvae sunt”. Iar în minte conștiința dobânda impulsuri: „Silva, silvae./ La toamnă tataie!”

Nu știu bine câte silvae mai sunt, câte din ceea ce au realizat generațiile de elevi sânguincioși, instruiți de profesorii excepționali de la liceul nostru mai există. Știu bine însă că toți absolvenții au reușit unde și-au dorit și că au fost de nădejde și că au fost OAMENI.

Însumi am ajuns profesor de limba și literatura română, disciplină pe care am iubit-o ca pe copiii pe care mi i-au încredințat părinții, punându-și speranțe.

Și mai știu că pe asta sunt sigur-datorită liceului din Borca, sigur-datorită liceului din Borca am ajuns un bun ciclist și actor care am jucat în brigada artistică a domnului diriginte Valeriu Popa!

Mă întâlnesc aieva sau telefonic cu unii dintre colegii mei, vorbim despre una, despre alta reconstituind atmosfera relațiilor noastre cu toți colegii care parcă am fi fost copiii unei singure familii!

Discut cu Pieptănariu Mihăiță devenit profesor la Borca, apoi cercetător științific, cu sensibilități de artist, receptiv la tot ce-i frumos.

Știați că în laboratorul său vorbea cu rândunelele care-și făcuseră cuib sus, pe tavan, aducând cu ele primăvara prin fereastra mereu deschisă? Le oblojea până la plecare când le conducea cu privirea până departe, în infinit, implorându-le: „Veniți, dragi păsări înapoi,/ Veniți cu bine/ și ele îi îndeplineau dorința, întâlnindu-se cu primăvara perpetuu.

Ioachim Tănăsă, neobositul, mereu în mișcare, devenit profesor de chimie la liceul unde a lucrat neîntrerupt.

Ofițerul Fărcășanu, sever, atent, uman. Într-o aplicație tactică pe care am făcut-o în timpul unei concentrări, ca ofițer de rezervă, mi-a dat din ranița lui o pereche de ciorapi noi, albi, de bumbac: „Schimbă-ți ciorapii, mi-a zis să nu te îmbolnăvești!” Ploua, eram uzi din cap până-n picioare.

Mi-l imaginez în acțiune cu ostașii săi cu care a reușit să suspende de cer șoseau care se cheamă Transfăgărășanul! Da, acolo unde v-ați fotografiat stupefianți de încântare!

Paul Scripcaru, profesor de istorie care „șterge colbul de pe pagina bătrână”, cercetând trecutul acestor locuri, organizator priceput de evenimente culturale serioase, multe „in memoriam”.

Ion Drugă, vecin în copilărie, coleg de liceu, inginer profesor, om serios, filozof veșnic creativ, artist, cu o vastă cultură, trăind intens „tot ce-i românesc”. M-a povățuit în tinerețe, cu sensibilitatea-i, pe calea poeziei. Cunoscându-i calitățile morale și intelectuale, gândirea, l-aș fi văzut a fi fost președintele României! Cel mai bun!

Sunt sigur că am fi trăit într-un alt fel de României!

Când s-au petrecut acesta,/În ce vară, în ce an?/ Pare-o de demult poveste/ Auzită la un han”.

La hanul care încă mai păstrează
„Amintire cu haiduci.”

Unde s-au dus, când au apus

Anii de sus ai gloriei lor?

Unde-s pistoalele, unde-s
pumnalele

Caii și flintele haiducilor?”

Fugit irrepabila tempus!

Profesor, Vasile Găină

CUM AM ÎNVĂȚAT GRAMATICA DUPĂ REVISTA ALBINA

Când am terminat clasa a IV-a, în primăvara lui 1946, am dat un așa zis examen de absolvire, constând din lucrări scrise la limba română gramatică și la matematică. Era primul meu examen din viață și am avut niște emoții teribile. Subiectele le rețin de parcă aș fi dat examenul ieri. Stiu că am scris de nota zece la matematică și de nota unu, cu indulgență doi, la română, mai precis la gramatică. Am absolvit școala primară, luând premiul I, cu coroniță. Fără comentarii...

După absolvire, doi ani nu am șomat, am lucrat în sectorul zootehnic al familiei.

În 1948 a venit Reforma învățământului din România. Nu discut aici conținutul ei, bun sau rău, ci numai un singur aspect bun, crearea în mediul rural a numeroase școli gimnaziale, care dădeau posibilitatea oricărui copil din familii sărace să-și poată continua studiile, „mai departe” cum se spunea atunci, în mod gratuit. Cazul meu este concludent.

Mama, analfabetă, a analizat situația în familie, eu fiind mezinul, a discutat cu învățătorul Vasile Codrescu, directorul gimnaziului nou creat, pe care-l cunoștea din copilărie și fără știrea mea, m-a înscris la gimnaziu.

Eu eram în exercițiul funcțiunilor, cu vitele la tomnat pe Pietroasa. Mi-a poruncit să vin acasă, mi-a comunicat hotărârea luată unilateral, fără acordul meu, iar a doua zi, m-am prezentat la școală. Eram ultimul înscris, la o lună după începerea cursurilor.

Dar în acel an 1948 a mai apărut o lege a presei, sau a tipăriturilor, o lege criminală, potrivit căreia tot ce s-a tipărit în România până în acel an, inclusiv manualele școlare, era considerat ca făcând parte din ideologia burghezo-moșierească, deosebit de periculoasă pentru toată lumea, în general, pentru tinerii în special. Accesul la manual a fost interzis. Deci eu am studiat trei ani la gimnaziul din Borca, fără a avea un manual la una din discipline. Învățam numai după notițe dictate de profesori.

Învățați la zoologie despre girafă sau leopard, profesorul îți desena pe tablă animalele respective, apoi îți spunea unde trăiesc, ce mănâncă și cu ce se mai ocupă în timpul liber. Tu ca elev notai totul conștiincios pe caietul maculator, acasă învățați după notițe, iar a doua zi, dacă te scotea la tablă răspundeai ce ai reținut.

Bine, dar la gramatică ce să-ți deseneze profesorul pe tablă, fraze din Ion Creangă?

Profesorul meu de limba română din gimnaziu a fost Vasile Codrescu, localnic, un pedagog desăvârșit și un profesionist de excepție. Nu aveam manual și învățam după texte din revista ALBINA, un săptămânal dedicat cititorilor din mediul rural. Marțea toți elevii clasei cumpăram revista Albina, iar apoi timp de două săptămâni foloseam articolele publicate nu pentru analize literare, ci gramaticale. Pe măsura ce profesorul ne preda substantivul, adjectivul, verbul, adverbul, sau despre sintaxă, cu părțile de propoziție, noi, elevii, analizam din articolele revistei asemenea cuvinte. Uite așa în cele trei clase de gimnaziu profesorul Codrescu a făcut din mine un Trăsnea pentru care gramatica era o nebuloasă, un haos total, a făcut un om care cunoaște perfect limba

română, o simte, o trăiește, capabil să întrețină o convorbire cu orice specialist în lingvistică. Practic, eu după ce am terminat gimnaziul, gramatica nu a mai constituit niciodată o problemă, a fost o dexteritate, la orice examen m-a ajutat enorm și pentru asta țin să-I fiu recunoscător toata viața profesorului Vasile Codrescu.

Cazul meu nu a fost singular. Imi amintesc bine că majoritatea colegilor mei de gimnaziu au continuat studiile la liceu sau la diferite școli medii tehnice, cum se numeau atunci, unii chiar învățământul superior, ajungând profesori, ingineri, ofițeri sau aviatori.

Atunci, după război, în gimnaziile nou create nu prea existau profesori cu studii superioare. Munca profesorilor era realizată de către învățatori, cu o foarte bună pregătire pedagogică, dar și cu solide cunoștințe în domeniile pe care le predau. Amintesc printre aceștia pe Alexandru Țăranu la fizică și chimie, Vasile Florescu la matematică, dar în primul rând pe Vasile Codrescu la limba română.

Fără manuale, unice sau alternative, toți ne-au predate cu pasiune și dăruire totală cunoștințele din programa analitică, cunoștințe care ne-au servit ulterior în viață și pentru asta le sunt recunoscător tuturor.

Forțat de împrejurări vitrege am fost obligat să întrerup trei ani cursurile liceale. Când le-am reluat, la noul liceu creat în Borca, interveniseră unele schimbări în ceea ce privește manualele școlare. Nu existau încă manuale românești, dar aveam în schimb manuale traduse din limba rusă. Astfel eu am studiat fizica, chimia, matematica, biologia, psihologia s.a. după manuale sovietice. Nu mai era mult și ajungeam să studiez și limba româna după manual sovietic. Exista deja un precedent, în Basarabia.

Eu pot și acum să reproduc din memorie numele a zeci, dacă nu sute de eroi ruși sau sovietici, precum Prâjăvalski, Timiriachev, Lâsenko, Ceapaev, Miciurn, Popov, Țarapkin, Lepeșinscaia, Kosmodemianscaia, Ordonichizde și mulți, mulți alții.

Dacă te luai după ce scria în acele manuale, tot ce a inventat omenirea în ultima mie de ani a fost creația inventatorilor ruși sau sovietici. Un singur exemplu, tractorul cu senile a fost inventat de nu știu ce mujic rus.

Și totuși, dacă privești puțin mai atent, se pare că uneori aveau dreptate. Rușii au inventat deportarea forțată în masă în Siberia, a persoanelor indezirabile, sau mai recent, au inventat limba moldovenească.

Constantin Cojocaru

PROFESORUL ALEXANDRU ȚĂRANU, NAȘUL MEU

Cu nașul meu, profesorul Alexandru Țăranu, m-am întâlnit prima dată în anul 1949, când eu eram elev la gimnaziul din Borca, unde el predă fizica și chimia. Orele se derulau în laboratorul școlii, o sală de clasă obișnuită, dar care avea în plus o masă pe care tronau o retortă, un stativ cu câteva eprubete ciobite și un așa zis aparat care producea energie electrică statică. În asta consta tot laboratorul de fizico-chimice al gimnaziului din Borca în anul 1949.

Lucru este explicabil, țara era după război, cu o economie ruinită, înglodată peste măsura în datoriile de război către URSS. Cu toate acestea, profesorul Alexandru Țăranu, prin cunoștințele solide pe care le avea, și pe care cu har știa să ni le transmită și nouă, elevilor, prin patosul pe care-l punea în tot ce făcea, prin încrederea pe care ne-o insufla a făcut ca disciplinele pe care le preda să ne pară ușoare, dar în primul rând frumoase. Doamne, cu cât patos ne vorbea el atunci despre electricitate, ce beneficii va aduce folosirea acesteia oamenilor, în diferite domenii. Pentru a înțelege fenomenele electrice a organizat o vizită cu toată clasa la uzina electrică, am văzut atunci pentru prima dată în viață o turbină, dinamul și tot sistemul de agregate care produceau electricitate.

O altă vizită pe care a organizat-o cu noii elevi a fost pe șantierul abia deschis al barajului hidrocentralei de la Bicaș, unde un inginer pe post de ghid ne-a prezentat toți parametrii viitoarei hidrocentrale, debitul mediu multianual al Bistriței, înălțimea barajului, puterea instalată și însemnătatea energiei furnizate pentru țară, date pe care le-am reținut pentru toată viața.

Profesorul Alexandru Țăranu nu se mulțumea numai să predea cunoștințe elevilor, ci încerca să ne învețe să le punem și în practică. La cercul de radioamatori, creat în acest scop, ne-a explicat cum funcționează un aparat de radio și ne-a învățat să construim cel mai simplu receptor de radio, cel cu galena. Ca să ne stimuleze, ne-a promis că el ne asigură elementul principal al aparatului, cristalul de sulfura de plumb, (galena), noi elevii urmând să ne procurăm celelalte componente, cel mai important fiind casca de telefon. Toata viața m-am simțit frustrat pentru că eu nu am reușit să procur o asemenea casă, deci să duc la sfârșit proiectul, să ascult radioul la aparatul făcut de mine.

Dar tot răul este spre bine, poate. Petrică Arsinte din Mădei, elev la liceu fiind în acele vremuri, a făcut un asemenea aparat de radio cu galena și l-a montat într-un bordei pe Pietroasa unde tatăl sau stătea cu vitele la tomnat. Pentru o audiție cât de cât bună, în lipsa unei antene din liță de cupru, a întins o sprangă de plutărie între doi brazi și a făcut legătura la radioul cu galenă. Nu a trecut mult timp, băieții de la cooperativa „Ochiul și Timpanul” au aflat, s-au prezentat pe deal la bordei, au confiscat aparatul de radio, iar bătrânul reținut și purtat în cercetări prin Piatra Neamț, acuzat că asculta posturi de radio străine, infracțiune gravă atunci și aspru pedepsită.

La chimie profesorul Alexandru Țăranu a dovedit același har de a prezenta elevilor disciplina respectivă. După felul în care ne-a prezentat atunci structura atomului cu electronii lui, atât cât se cunoștea în acele vremuri, acum mai bine de șaptezeci de ani, cum ne-a explicat valențele elementelor, a făcut ca chimia să devină o disciplină atractivă, plăcută și bine înțeleasă de elevi. Nu este de mirare că mulți dintre elevii săi au urmat ulterior facultatea de chimie, devenind buni ingineri, care au realizat puternica industrie chimică a României, existentă înainte de anul 1990.

De unde profesorul Alexandru Țăranu nașul meu? Cât am urmat gimnazul, traseul Lunca – Borca, lung de 7 km, îl parcurgeam zilnic pe jos, în circa 1,5 ore. Pentru retur, tot atâta timp.

Nu se auzise atunci de microbuze școlare, iar pe mama nu o dădeau banii afară din casă ca să-mi poată plăti un abonament la autobuzul RATA.

De cum venea primăvara și începea plutăritul și până toamna târziu, când acesta înceta, eu mergeam la școală dimineața cu pluta. Era gratuit, îl parcurgeam cam într-o oră, deci mai repede decât pe jos, timp în care puteam să mă pregătesc la o disciplină.

Podul din capul satului avea o căsoaie pe care absolut toate plutele care veneau din amonte o atingeau. Mă postam pe căsoaia respectivă, săream pe prima plută care venea, stăteam liniștit pe plută până la râpa Borcii, exact în dreptul școlii, unde majoritatea plutele atingeau malul, săream pe mal și ajungeam la școală hodinit.

Într-o dimineață prima plută care a sosit era una foarte îngustă de pe Neagra Broșteni, probabil legată la Bolovăniș sau Drăgoiasa, trecută prin porțile haiturilor din Chei și de la Pârâul Omului, condusă de doi tineri. M-am urcat pe primul mijlocar și mi-am văzut liniștit de treburile mele. La râpa Borcii tinerii au condus pluta în așa fel, ca aceasta să nu se apropie de mal, iar eu nu am mai putut coborâ. Oricât i-am rugat să lase undeva pluta să se apropie de un mal, pentru a o putea părăsi, ei mi-au răspuns că nu m-au rugat să mă urc pe pluta lor, nu i-am întrebat dacă sunt de acord, deci ei nu risca să-și spargă pluta din cauza mea. Era primăvara cu apa Bistriței foarte mare. Primul loc unde aș fi putut părăsi pluta era în cot la Rateș, unde toate plutele loveau căsuța făcută pentru a proteja malul. Aceasta se găsea în zona de șuvoi, lemnele plutele se încălecau unele peste altele, eu nu mă puteam apropia de marginea tablei ca să pot sări pe mal. Văzând că mă depărtez de școală m-am hotărât, cu orice risc, să părăsesc pluta. În Stejaru am luat un par, m-am dus pe curar, ca să fiu sigur că dacă sar în apă nu vine altă tablă peste mine și să mă înec, am măsurat adâncimea apei, era exact până la gât. Imediat am luat traistuța cu caietele în mâna stângă, am ridicat-o în sus speram să nu se ude și am făcut saltul în prăpastie, am sărit în apă. Am atins solul cu picioarele, dar curenții puternici m-au dezechilibrat și am început să înot. Cu mâna stângă ocupată de trăistuța, dar mai ales opincile grele de cauciuc mă împiedicau să înot. Cu toate acestea, după câteva sute de metri am ieșit la mal și m-am întors spre școală. Toată isprava mea cu plutașii a durat aproape două ore.

Ajuns la școală, am intrat direct în clasă, la sfârșitul orei de fizică a profesorului Țăranu. Când m-a văzut în ce hal arătam, m-a întrebat foarte îngrijorat ce mi s-a întâmplat. Am explicat istoria, toți colegii s-au amuzat copios, inclusiv profesorul Țăranu, dar în final i-a dispărut zâmbetul din colțul gurii și mi-a spus: bine, măi tuiac, treci în banca, dar eu te sfătuiesc părintește, vino pe jos la școală, cum ai făcut-o toată iarna, nu de alta, dar îți riști viața și te pierd de muștereu. Eram foarte înalt pentru vârsta mea, subțirel ca un par, de aici comparația cu țuiacul plutașilor.

Din acel moment profesorul Țăranu nu mi s-a adresat decât cu numele de Țuiac, inclusiv când mă invita la tablă să mă asculte, apoi în tot restul vieții, până acum trei ani când s-a prăpădit, la venerabila vârstă de 96 de ani. Dumnezeu să-l aibă în grijă, că bun om a fost.

Iată de ce îl consider pe profesorul Alexandru Țăranu al doilea naș al meu.

Constantin Cojocaru Țuiac

AMINTIRI, AMINTIRI, TAINIC NE VOR LEGA

Am învățat la cea mai frumoasă școală de pe Valea Bistriței Moldave – așezată într-un loc foarte pitoresc – liceu căruia învățăceii îi spuneau metaforic „Liceul dintre stele” sau „Școala din pădure”.

Liceul „Mihail Sadoveanu” Borca a luat ființă la data de 01.09.1953. Primul director al liceului a fost învățător Vasile Codrescu (1953-1954), un adevărat patriarh al Școlii românești (1905-2017), un om deosebit.

Toate generațiile de elevi își amintesc cu emoție, respect și prețuire de numele de rezonanță a celor care în perioada 1961-1965 au fost profesori: familia Vasile și Alice Florea, familia Valeriu și Maria Popa, familia Alexandru și Veronica Țăranu, familia Ion și Paraschiva Macovei, familia Mihai și Genoveva Adamescu, familia Ioan și Camelia Luca, Maria Duculescu, Maria Bogza, Alexandrina Gavrilescu, Adriana Țuțuianu, Haralamb Mihăilescu, Virgil Mihăilescu-Bîrliba, Alexandru Teodorescu.

Am fost o clasă numeroasă, 38 elevi, cuminți, harnici la carte și activități patriotice, cu mult bun simț și respect față de cei din jur. Am fost coleg de clasă cu doi campioni la sport, Nelu Apostol la schi fond și Anișoara Gherasim la atletism, metaforic fiind numită „căprioara din Carpați”. Colegul meu de bancă, Mihăiță Peptănariu, a devenit în timp profesor de fizică și apoi prin concurs doctor fizician cercetător științific principal la Centrul de Cercetări Tehnice și Fizice Iași.

Pentru activitatea fructuoasă a primit 10 medalii de aur, argint și diplome de la înalte instituții științifice și de Inventică din România și de peste hotare.

Am făcut parte din corul liceului condus de profesor Butnaru și în frumoase costume naționale din zonă, participam la Piatra Neamț la Casa de Cultură la diferite concursuri.

Promoția noastră a organizat mai multe revederi după 25 de ani, 40 de ani, sau 50 de ani – ocazie cu care s-a editat și o carte interesantă.

Din păcate, am avut în clasa a XI-a trei diriginți, ultimul fiind directorul Vasile Florea. Pentru a vă da seama de valoarea clasei noastre formată din 38 de elevi, vă dau mai jos o situație statistică:

- cadre didactice 14, - școli tehnice – 14, - ingineri – 5, - cadre militare – 2
- medici – 2, - farmacist – 1

Participam la activități de împădurire sau la strâns lemne de foc de pe Pârâul Borca cu camionul marca Ford, condus de un șofer cu suflet mare, Mihai Bostan.

În cei patru ani am locuit la internat. Elevii liceului Borca erau fii de plutași, crescători de animale, muncitori forestieri. În zona noastră nu era curent electric, se învăța la lampa cu petrol, lumânare, petromax. Elevii de la Borca, foarte bine pregătiți au urmat cu succes, facultăți cu profile diferite, devenind oameni de valoare.

Toată stima și considerația pentru profesorii care ne-au format, pentru cei adormiți să le fie țărîna ușoară. Dumnezeu să-i odihnească în liniște și pace!

*A consemnat,
Profesor Paul Scripcaru*

DESPRE LICEUL „MIHAIL SADOVEANU”, CU DRAGOSTE !

Copil fiind, am petrecut multe după-amieze în cancelaria liceului. Mama avea ore și prefera să mă știe aproape, decât să stau singură în casă. De fiecare dată, un tânăr profesor era cufundat în studiu. Înconjurat de un vraf de cărți, le deschidea pe rând, nota ceva într-un caiet și făcea abstracție de tot ce se petrecea în jur. Mă întrebam de ce nu se duce acasă la el, dar acum știu că acela era mediul în care se simțea cel mai bine. Era deja, după mama, modelul meu. Pregătea lecțiile pentru a doua zi, se instruia personal și această îndeletnicire era pentru mine un

act sacerdotal.

Colegii îi

spuneau

Mircea. Da,

era minunatul

profesor

Mircea

Afloarei. Așa

erau profesorii

mei din

perioada

liceului.

Devotați până

la sacrificiu

actului de

învățământ. Ne

modelau pe noi.

Modelau istoria. Ne orientau viața. Creativitatea, însuflarea, entuziasmul erau însușirile pe care ni le transmiteau și nouă. Intram la liceu în urma unui examen de admitere, unde se făcea o selecție riguroasă. Rămâneau cei mai buni elevi, restul se orienta spre școlile profesionale. Știam că dacă „ai carte, ai parte”, de aceea învățam temeinic. Citeam, biblioteca liceului fiind foarte bine dotată. În anii `70 România a trecut printr-un dezgheț ideologic. Așa că vedeam la „Telecinemateca” de miercuri seara mari filme, cu mari actori. „Teatrul TV” era prezent luna cu piese preluate de la teatrele bucureștene. Așa am cunoscut pe marii actori și regizori ai țării. Sigur că ne ajutam și părinții la treabă, mai urcam un munte, mai plecam cu bicicletele la borcut. Bani erau puțini, salariile profesorilor erau mici, dar nu se plângea nimeni. Toți știau că au venit cu un scop pe această lume.

Mă voi opri asupra a două discipline care m-au bucurat pentru că le-am parcurs. Astăzi ar putea fi pe nedrept numite activități extracuriculare. Se făcea educație prin artă. Și ce educație! Fără frumos, chipul, mintea și spiritul capătă dimensiuni grotești. Ansamblul coral se desfășura în două ore pe săptămână. Făceam repetiție la corul de cameră „Gaudeamus”, arhicunoscut pentru performanța artistică. Se cânta pe 4 voci, îndrumați de maestrul Ștefan

Mălinescu. Maestrul „scotea untul” din noi. Armonia trebuia să ajungă la simplitate, dar până acolo drumul era lung, anevoios, cu efort din

ambele părți. Era greu, dar cât de frumos! Am făcut cunoștință cu un repertoriu care ne-a educat: prelucrările populare ale compozitorilor români celebri, dar și lieduri de Schubert. O demnă urmașă a maestrului Mălinescu este profesor Teodora Harton- Mălinescu, fiica sa.

Instruirea practică era cealaltă disciplină la care participam cu drag. Maistra Maria Mucenicu, o profesionistă în adevăratul sens al cuvântului, făcuse un contract cu o firmă din Târgu Neamț, care ne trimitea material din care croiam, apoi coseam ii. Iile erau trimise peste hotare. Liceul se auto finanța, iar noi aduceam bani frumoși, muncii de noi. Băieții aduceau și ei bani prin atelierul de mecanică. A fost pentru prima dată în viață când am descoperit simbolurile de pe cusăturile românești. Modelele erau scoase din vechile lăzi de zestre. Patrimoniul material era salvat. Căpătasem îndemănare, eram mai atentă la lucru, aveam simțul observației. Ar fi necesare și acum

asemenea ore, pentru că dezvoltă percepții, sensibilitate, responsabilitate. Gândindu-mă la maturitatea și statornicia foștilor mei dascăli, mă gândesc la Brâncuși și găsesc analogii între cele două vocații: învățământul și sculptura. Brâncuși modela cu mâinile libere, se zgâria în piatră, lemn sau marmură și umplea atelierul de sânge. Osteneală și sânge. Artă și sânge. Sacrificiu. credință. Asta a fost școala pe care am făcut-o la Borca și de care sunt mândră. La multi ani, liceul meu iubit!

Bibliotecar, Iolanda Lupescu

RECUNOȘTINȚĂ

70 de ani de la înființarea primei clase de Liceu la Borca înseamnă astăzi recunoștință, bucurie, emoție și sărbătoare pentru toată comunitatea noastră!

Înființat în ani grei grație unor oameni inimoși, care și-au înțeles menirea de a răspândi lumina cărții și a cunoașterii, Liceul nostru devenit, în scurtă vreme, renumit, afirmându-se cu cinste între liceele din județ.

De-a lungul celor șapte decenii, Liceul „Mihail Sadoveanu” a fost o piatră de temelie și o sursă de cunoaștere pentru generații întregi de elevi. Aici, cu toții, am avut oportunitatea de a ne

dezvolta, de a ne descoperi pasiunile și de a ne pregăti într-un mare fel pentru cariere și pentru viață!

La ceas aniversar, se cuvine să ne aducem aminte cu respect și recunoștință de oamenii care au făcut cinste numelui de dascăl și liceului nostru și totodată să-i felicităm pe cei care astăzi, continuă tradiția și mențin procesul educativ la standarde înalte, pentru a oferi elevilor o școală în care se formează oameni și se modelează caractere.

Privind cu cinste spre trecut și cu încredere spre ziua de mâine, în calitate de primar al comunei Borca și mai cu seama de absolvent al Liceului „Mihail Sadoveanu”, le mulțumesc deopotrivă dascălilor, elevilor și părinților care, umăr la umăr, au participat activ de-a lungul timpului, și celor care de acum înainte vor participa, la îndeplinirea misiunii școlii noastre.

La mulți și roditori ani, Liceul nostru! Să ai un viitor asemeni trecutului impunător!

*Cu respect,
Petrică Ruscanu, primarul Comunei Borca*

AICI AM PRIMIT ÎNCREDERE ÎN MINE

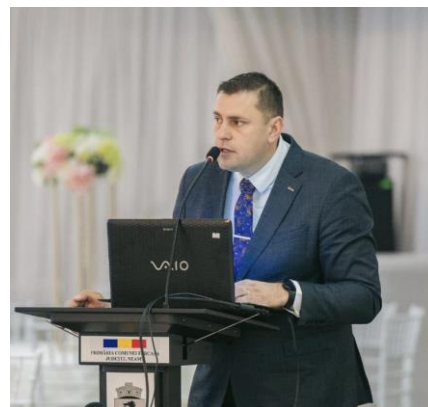
Mă numesc Țifui Dumitru-Bogdan și sunt absolvent al Liceului „Mihail Sadoveanu” sau Liceul Dintre Stele din comuna Borca, județul Neamț – promoția 2003-2007, profil real.

La ceas aniversar aduc un respectuos omagiu tuturor dascălilor care au slujit și slujesc în această instituție, pentru munca depusă zilnic și cu dăruire pentru dezvoltarea și asigurarea calității educației.

Aici am primit încrederea în mine și capacitatea de a-mi construi viitorul.

Vă doresc un an prietenos, să dați dovadă de aceeași seriozitate și profesionalism în ”construirea” de oameni de nădejde și bine educați pentru societatea noastră !

Dumitru-Bogdan Țifui, primarul comunei Farcașa

O RETROSPECTIVĂ

Se pare că a trecut o eternitate de când am pășit pentru prima dată în sălile Liceului Borca. Astăzi, marcăm o ocazie specială - 70 de ani de la fondarea acestei prestigioase instituții și 20 de ani de când am avut onoarea să fac parte din promoția care a părăsit aceste ziduri cu diplome în mâini.

Liceul Borca nu a fost doar o simplă școală, ci un veritabil sanctuary al cunoașterii. Profesorii noștri au fost pilonii care ne-au susținut în călătoria noastră educațională, transformându-ne din adolescenți timizi în adulți pregătiți să facă față lumii. Au fost exemple, mentori și, mai ales, ghizi care ne-au arătat potențialul nostrum nelimitat. Într-un cadru atât de propice învățării, am trecut prin experiențe inestimabile, alături de colegi care au devenit prieteni pe viață. Împreună, am crescut, am învățat și am devenit familia Liceului Borca. Privind înapoi, Liceul Borca se remarcă ca un simbol al excelenței în educație, o instituție care a reușit să îmbine cu măiestrie tradiția cu inovația, oferindu-ne o fundație solidă pe care ne-am construit viitorul.

Astăzi, după 20 de ani de la absolvire și 70 de ani de existență a liceului, cuvintele de laudă sunt nenumărate. Liceul Borca rămâne în inimile noastre ca un loc unde visele devin realitate și unde pasiunea pentru învățare este eternă.

Să celebrăm această ocazie cu mândrie și recunoștință, știind că Liceul Borca a lăsat o amprentă asupra vieților noastre.

Steliana Budăi, software developer

PORT ÎN INIMĂ AMINTIRI FRUMOASE

Este o mare onoare și o mare bucurie pentru mine să pot transmite gândurile mele din postura de fostă elevă a Liceului „Mihail Sadoveanu” Borca.

Chiar dacă drumul meu la Liceul „Mihail Sadoveanu” a fost unul scurt (clasa a XII-a), port în inimă amintiri frumoase despre toți profesorii care au încercat să ne transmită ceva mai mult decât slova cărții, care au știut să ne modeleze caracterele. Aici aş vrea să-l amintesc pe domnul diriginte Tănase Ioachim, domnul Bancea Gavril, domnul Afloarei Mircea și doamna Erhan Dumitrina, pedagogi iubiți de către noi elevii pentru tactul și dedicația lor. Totodată îmi aduc cu drag aminte și de colegii mei de clasă și de distracțiile noastre nevinovate și pe această cale îi îmbrățișez cu drag.

Drumul meu în viața după absolvirea Liceului „Mihail Sadoveanu” a continuat în Iași unde am absolvit Facultatea de Medicină Dentară în 2008. Acum sunt stabilită în „orașul celor șapte coline”, alături de soț și cele două fete ale mele, unde îmi exercit meseria de medic dentist cu dedicație.

70 de ani...e mult?... E puțin?... aproape o viață de om

În momente aniversare ești și bucuros, și nostalgic, și puțin trist pentru că abia atunci conștientizezi cel mai bine trecerea timpului.

Pentru toți profesorii în activitate cât și cei pensionari, pentru toți absolvenții și elevii Liceului „Mihail Sadoveanu”, vă adresez urarea de „La mulți ani! și să ne revedem sănătoși, voioși și cu realizări deosebite și la alte aniversări!”

Dr. Aroșoaie (Lichi) Dana Elena (medic stomatolog)

MAI TÂNĂR LA 70 DE ANI

La ceas aniversar, Liceul „Mihail Sadoveanu” capătă o aură specială și împreună cu el, noi toți cei care am ales să ne legăm destinele de această școală.

Fiind născută și crescută la Borca, apoi lucrând la liceu ca și învățătoare, am avut ocazia să observ evoluția liceului an după an.

Mi-aș aminti puțin de perioada mea de liceu, generația 1995, de profesorii de atunci, de climatul social specific acelor vremuri.

Liceul „Mihail Sadoveanu” era considerat unul dintre cele mai bune licee de pe Valea Bistriței. Aveam colegi de la Grințieș, Poiana Largului, Ceahlău, care erau cazați în internatul liceului și serveau masa la cantina școlii. Eram patru clase de liceu, cu patru diriginți extraordinari și o mână de profesori care ne-au ghidat cum au știut mai bine.

În primul rând, renumele liceului era dat de profesorii care trudeau cu noi. Mulți dintre dâșii nu mai sunt astăzi, dar numele dumnealor va rămâne strâns legat de numele liceului. Aș aminti pe domnul profesor Coșulă Constantin, domnul profesor Pîcu Ioan, domnul Lungu Petru, doamna Olaru Paraschiva, domnul Afloarei Mircea, domnul Niță Ilie și pe dirigintele meu, profesorul Banciu Gavril.

În al doilea rând, consider că renumele liceului era dat de noi, elevii, care ne străduiam să devenim oameni și să facem lucrurile cum se cuveneau, cu bunul simț și respectul acelor vremuri.

De ce spun asta? Pentru că atunci, a fi elev la acest liceu era o mare realizare. Respectul era la loc de cinste, iar principiile și valorile umane erau pe primul loc. Nu eram niște sfințișori, dar chiar și prostioarele pe care le făceam purtau totuși pecetea bunului simț.

În luna august a acestui an, am avut bucuria să mă reîntâlnesc cu colegii mei de liceu, după 28 de ani. Am avut șansa să ne aducem aminte și să facem comparații cu vremurile de altă dată.

Bineînțeles că liceul este tot acolo unde l-am lăsat noi, numai că este mult mai frumos, mult mai modern, profesorii sunt mai tineri, iar elevii sunt tot mai mulți. Așadar, liceul nostru, în loc să îmbătrânească, evoluează și întinerește.

La mulți ani, Liceului „Mihail Sadoveanu”!

La mulți ani, cadrelor didactice!

La mulți ani, elevilor!

Să-i ducem mai departe renumele și să-l păstrăm pentru generațiile care vor veni!

Învățător, Raluca Banciu (Târniceru)

LICEUL NOSTRU DRAG

Astăzi, liceul nostru drag, vorbim noi despre tine, mâine tu vei da mărturie generațiilor viitoare despre noi cei ce ți-am călcat pragul.

Dacă te-ai putea metamorfoza cu siguranță te-ai transforma în cea mai frumoasă prințesă pe care aș strânge-o la piept și i-aș spune încet la ureche: Mulțumesc pentru ceea ce am devenit, mai mult sau mai puțin intelectual, în primul rând om. Mi-am petrecut cei mai frumoși ani ai vieții și datorită ție, în liniște, echilibru și pace desăvârșită.

Să ajungi cel puțin la 140 de ani, având grijă ca cei ce-ți calcă pragul să devină cu adevărat oameni- restul ce-or mai vrea ei.

„LA MULȚI ANI!”

Al dumneavoastră mai bun vorbitor decât scriitor, preot Gheorghe Țuțuianu

AM ÎNVĂȚAT DE LA OAMENI DEDICAȚI

În mulții ani petrecuți la Grupul Școlar „Mihail Sadoveanu”, am avut șansa să învăț de la oameni dedicați, am primit din pasiunea lor pentru științe naturale și sociale, limbi străine și literatură.

În prezent lucrez ca cercetătoare postdoctorală la Leibniz Institute for Agricultural Economics in Transition Economies din Halle/Saale, Germania.

Curiozitatea și disciplina învățate la Liceul din Borca m-au purtat departe! Le urez tuturor celor care îi învață pe alții multă răbdare și căldură, iar celor ce învață, multă deschidere și consecvență. Cât mai mult succes Liceului „Mihail Sadoveanu”!

Daniela Ana, doctor în antropologie socială

LOCUL UNDE MI-AM CONTURAT VIITORUL

Liceul „Mihail Sadoveanu” este, cu siguranță, locul în care mi-am conturat frumos și sănătos viitoarea carieră. Profilul real, de matematică-informatică, pe care l-am urmat mi-a format gândirea logică și analitică atât de necesară vieții de adult. După patru ani de învățare continuă am schimbat clasa de liceu cu amfiteatrele Facultății de Informatică Iași, apoi cu cele ale Facultății de Economie și Administrare a Afacerilor, unde am urmat un program de masterat în Managementul Proiectelor și, în același timp, cu birourile unei companii multinaționale cu peste 12.000 de angajați în domeniul IT. Momentan ocup funcția de programator senior în cadrul acestei companii și mă gândesc cu drag la începuturile mele în ale programării alături de doamna profesoară Liliana Chirilă, căreia îi sunt recunoscătoare pentru sprijinul constant.

Pe întreaga perioadă a liceului am participat, cu sprijinul cadrelor didactice, la diverse olimpiade și concursuri. Menționez aici etapele locale și județene la materiile economie, geografie, matematică și informatică. Împreună cu colegii mei de generație am reușit să obținem rezultate remarcabile la aceste olimpiade demonstrând cunoștințele însușite și potențialul valorificat din cadrul orelor de curs. În felul acesta reușeam de fiecare dată să ținem piept liceelor de renume din orașe care ofereau oportunități de dezvoltare și cercetare mai avansate. Deși unii ar putea considera că este un dezavantaj, așezarea clădirilor complexului liceal la poalele munților și în mijlocul naturii este, de fapt, cu totul specială. Acolo toții elevii, profesorii și îngrijitorii se bucură din plin de aer curat și sănătos, ierni geroase, primăveri plăcute și toamne colorate. Am un mic regret că nu mi-am dat seama mai devreme de asta și nu am învățat să prețuiesc valoarea vieții la sat decât după zece ani de locuit în oraș. Aici domnesc aglomerația, praful, poluarea și mirosurile neplăcute dar oportunitățile de carieră și alte multe avantaje sunt prezente la tot pasul ceea ce, din păcate, nu se poate spune despre comunele României. Totuși, îmi place să cred că potențialul pe care îl vad eu în zona rurală o să fie văzut, încet încet, de alții, iar comuna Borca împreună și cele din jurul ei vor evolua frumos. Dacă aș putea să mă întorc înapoi în timp și să-mi dau un sfat, acela ar fi să fiu mult mai curioasă cu privire la orice. Materia predată în liceu nu e făcută doar pentru a fi „bifată”, ci pentru a contura o cultură generală bogată. Îmi amintesc că de multe ori îmi spuneam în sinea mea „La ce-mi trebuie mie istorie/geografie/muzică? Eu vreau să fiu programator”, dar timpul m-a făcut să îmi dau seama că pe lângă a fi programator eu sunt un om. Iar oamenii au nevoie de un context general larg pentru a putea lua decizii informate în viață. Din fiecare lecție de istorie se poate învăța ceva nou despre cum lumea în care trăim astăzi este complet influențată de deciziile din trecut, din fiecare lecție de geografie putem pleca mai bogați intelectual prin înțelegerea unei noi culturi, fiecare lecție de muzică ne poate face să apreciem și să înțelegem cu talentul și munca celor din jur care se dedică unei cariere. Pe lângă țările Europene, am frecvent ocazia să lucrez cu persoane din America de Nord și Sud, Africa, Asia și Australia. Nu pot exprima în cuvinte cât de multe momente sunt în care mi-aș dori să le știu mai bine istoria, geografia, situația politică, cultură și orice alt detaliu care m-ar ajuta să încheie conversații și relații profesionale cu aceștia. Niciodată nu e prea târziu, bineînțeles, și zilnic mă documentez

despre lucrurile care simt că-mi lipsesc dar, aproape la fel de des, îmi dau seama că în liceu aveam aceste informații la îndemână și nu le-am prețuit destul. Mi-ar place tare mult ca generațiile care citesc acest articol să se gândească măcar pentru două minute la aceste lucruri și să fie mai curioși decât am fost eu. Pe lângă partea strict academică, de învățare, tot în liceu am legat prietenii care au trecut testul timpului și de care mă bucur în continuare. Am avut colegi minunați alături de care am trecut prin momentele bune sau mai puțin bune, prin emoțiile examenelor, prin entuziasmul petrecerilor și, mai ales, prin reușitele specifice vârstei. Primii fluturi în stomac și primele dezamăgiri au fost mai ușor de gestionat alături de ei și, deși am ales să mergem pe drumuri diferite la facultate, de fiecare dată când ne revedem e ca și cum ne-am transpune înapoi în liceu - devenim niște copii fără probleme specifice adulților.

De fiecare dată îmi amintesc cu drag de oamenii care și-au pus amprenta asupra mea în perioada liceului. Spun „oamenii” și nu „profesorii”, pentru că după părerea mea omenia este una dintre calitățile absolut necesare unui cadru didactic autentic. De asemenea, de fiecare dată când îi reîntâlnesc, de cele mai multe ori întâmplător, mă gândesc că au existat foarte multe generații de adolescenți, viitori adulți, care au fost norocoși să fie formați de aceeași oameni. Și, din fericire, vor exista și generații viitoare la fel de norocoase.

Nicoleta Gherasim (Tănase), promoția 2010 - 2014

SUNT RECUNOSCĂTOR

Sunt absolvent al liceului nostru drag (an terminal 2013), profil Matematică-Informatică. După terminarea liceului, am trăit tot timpul cu sentimentul că am fost norocos să urmez liceul nostru.

Acum, la 10 ani de la absolvire, mi-am putut confirma acest sentiment cu date (după cum o cere rigurozitatea unui profil real). Absolut toți absolvenții doamnei Erhan Dumitrina (diriginta noastră) sunt astăzi oameni împliniți. Voi aminti doar câteva profesii în care colegii mei activează: ingineri, profesori, farmaciști, consultanți în domeniul bancar și fonduri europene, organizatori de evenimente în domeniul jocurilor, programatori.

Îmi amintesc cu mare drag de multe evenimente speciale care s-au desfășurat în timpul liceului, care ne-au format pe noi ca oameni. Voi aminti câteva realizări ale colegilor mei: participarea constantă la etapa națională a concursului de matematică Cangurul (căpitanul nostru fiind Marian Petrică), clasarea pe podium la Olimpiada de TIC, etapa județeană, participarea la etapa națională a taberei de informatică de la Galaciuc, note foarte bune la examenul de bacalaureat și, nu în ultimul rând, o mulțime de activități extra-școlare care ne-au format în oamenii de astăzi.

Sunt foarte recunoscător oamenilor care dau viață acestui liceu.

Mulțumesc!

Lucian Nevoie, software developer, Amazon, Iași

MĂ MÂNDRESC CĂ AM ABSOLVIT ACEST LICEU

Liceul „Mihail Sadoveanu” face parte din sufletul meu și îi acord o deosebită Recunoștință pentru conștientizarea principiilor de viață, a performanței, a eșecului, a maturizării, a

responsabilității și nu în ultimul rând pentru prietenia pe viață alături de colega mea de bancă, Ana-Maria Budăi, dovada clară că pot exista prietenii adevărate, durabile, deși eram într-o permanentă competiție ce avea rol de a scoate ce e mai bun din noi.

Sub duritatea aparentă cu care ne tratau profesorii, se afla o blândețe de părinte ce nu îți permitea să te prezinți nepregătit la școală, indiferent de materie, întrucât îți strecurau direct în suflet simțul responsabilității unui viitor adult ce urmează să-și îndeplinească propria misiune în viață. Piatra de temelie a acestui liceu o reprezintă cadrele didactice care îți predau lecții ce nu erau notate pe caiete, ci direct în suflet, fenomen magic care definește bucuria de a face parte din acest colectiv.

Mă mândresc cu emblema faptului că am absolvit acest Liceu, profilul matematică-informatică, îi urez acestei instituții un viitor la fel de impunător pe scena învățământului național care continuă să fie formatoare de personalități și mă înclin pentru faptul că a contribuit la formarea OM-ului din mine.

Maior, Anghel Vasilica

Baza 95 Aeriană „Erou Căpitan Aviator Alexandru Șerbănescu”

CEI MAI FRUMOȘI ANI

La cei aproape 18 ani de la terminarea liceului, pot afirma cu nostalgie că anii de liceu au fost cei mai frumoși din viața mea. Emoție, bucurie, prietenie, ambiție sunt câteva cuvinte care îmi vin acum în minte. Liceul „Mihail Sadoveanu” ne-a dăruit cei mai desăvârșiți profesori, care ne-au ajutat să ne dezvoltăm și ne-am fost aproape pe parcursul celor patru ani. Orele de franceză cu domnul profesor Lungu și orele de istorie cu domnul profesor Afloarei au rămas vii în memoria mea. Erau esența liceului...Cu drag îmi amintesc și orele de religie cu părintele Cojocar. Un loc aparte în inima mai îl ocupa și profesorul Ion Andronic, care prin propriul exemplu mi-a însuflețit spiritul corectitudinii, curajul pentru ceea ce avem să urmez. Pentru mine Liceul „Mihail Sadoveanu”

este locul special unde m-am format ca om, ca mod de a fi și de a gândi. După absolvirea liceului am urmat Facultatea de Medicina Generală din cadrul UMF Iași. În prezent sunt medic de familie în orașul Slatina, unde îngrijesc câteva mii de oameni. La mulți ani Liceul meu!!!

Dr. Alexandra Stănescu Pavel

OAMENII CARE M-AU FORMAT

Clasa mea - promoția 2008 , profilul matematică-informatică - a fost chiar ultima clasă îndrumată de domnul profesor Andronic în rolul de diriginte. Un om și profesor excepțional, la fel ca toți profesorii care ne-au trecut pragul clasei. Fiecare din acești oameni au avut un impact pozitiv asupra formării mele atât ca om, cât și profesional.

Poveștile de istorie ale domnului Afloarei m-au făcut să fiu mai curioasă despre lume și despre originile ei, orele de română ale domnului Bancea mi-au dezvoltat pofta de lectură, problemelor de gândire și cele de fizică a domnului Săvan le-am găsit aplicare în viața de zi cu zi, iar exercițiile de matematică ale domnului Andronic, împreună cu programele în Pascal scrise sub îndrumarea domnului Amariei m-au ajutat să-mi dezvolt logica și să ajung să lucrez în domeniul IT, făcând ceea ce îmi place. Acestea sunt doar câteva exemple din profesorii care m-au ghidat timp de 4 ani, căci dascălii mei au fost mai mulți și la fel de buni.

Cu drag mă gândesc și la foștii mei colegi - trebuie doar să-mi închid ochii și îmi amintesc de fiecare, în locul lor din bancă. Am fost competitivi și foarte uniți, de aceea am legat prietenii care continuă și astăzi. Să fi avut Bacovia profesorii și colegii mei, aveam de învățat o poezie în minus pentru Bacalaureat (vezi „Liceu” de George Bacovia).

Roxana Rășchitor

BUCURIE ȘI EMOȚIE

Am primit cu bucurie și cu emoție invitația de a „participa” la aniversarea celor 70 de ani de existență a Liceului „Mihail Sadoveanu” Borca.

Sunt absolventa liceului din anul 2006, profilul „Filologie”, iar anterior, școala primară și gimnazială le-am urmat tot în cadrul Liceului „Mihail Sadoveanu”, pe atunci având denumirea de „Grup Școlar Mihail Sadoveanu”.

După absolvirea liceului am urmat cursurile Facultății de Drept din cadrul Universității „Alexandru Ioan-Cuza” Iași, iar din anul 2012 sunt avocat titular în cadrul Baroului Neamț.

Am păstrat, însă, mereu legăturile cu satul natal, și revin cu drag în aceste locuri, iar relația mea cu școala a fost mereu una apropiată, întrucât aceasta a contribuit și la formarea mea profesională, dar și la cea personal, datorită profesorilor care de-a lungul timpului, prin profesionalismul acestora, au contribuit la formarea caracterelor și au dat societății oameni de valoare.

Liceul „Mihail Sadoveanu” Borca este cunoscut datorită celor care, fie că au profesat, fie că au învățat la Liceul „Mihail Sadoveanu”, în timp, au lăsat amprente remarcante, despre Liceu, fiind scrise și cărți, iar acest fapt confirmă că „liceul din pădure” a rămas în inimile celor care i-au trecut pragul.

Pot spune ca Liceul a ajuns la etatea de 70 de ani datorită profesionalismului dascălilor, datorită dedicării acestora, materiilor pe care le-au predat, dar și datorită dorinței acestora de a contribui la clădirea unui viitor profesional al elevilor însuflând plăcerea pentru studiu.

Îi admir în mod deosebit și pe foștii elevi ai liceului care în prezent sunt profesori în cadrul Liceului „Mihail Sadoveanu”, aceștia fiind un exemplu elocvent al faptului că *liceul nu a fost un cimitir al tinereții lor*, iar simțul didactic și dorința de a forma noi caractere în cadrul aceluiași liceu, confirmă faptul că și pentru ei, liceul „Mihail Sadoveanu” Borca reprezintă mai mult decât o unitate de învățământ.

Îmi amintesc cu drag și de Cursurile de jurnalism la care am participat sub îndrumarea doamnei bibliotecar Iolanda Lupescu, fiind la acel moment convinsă că voi avea o carieră în jurnalism, însă soarta avea alte planuri pentru mine, dar aceste cursuri au contribuit la câștigarea încrederii în propria persoană, în propriile mele acțiuni, ajutându-mă, ulterior și în plan profesional, în cariera aleasă.

Pentru mine este o certitudine că și în mediul rural se poate face carte chiar la nivelul liceelor din mediul urban, că poți ajunge oriunde îți propui, importantă fiind, însă și determinarea personală a fiecărui elev în parte.

Personal, îmi doresc ca Liceul „Mihail Sadoveanu” Borca să nu se *pensioneze niciodată*, și să aibă mereu motive de sărbătoare cu fiecare generație de oameni care aleg fie să învețe la liceu, fie să profeseze la Liceul „Mihail Sadoveanu” Borca.

„La multi ani!”

*Cu prețuire,
Avocat, Adriana NICULIȚĂ*

FRÂNTURI DIN ANII DE ȘCOALĂ

Ori de câte ori mi se strecoară în minte frânturi din anii de școală, mă încercă un amalgam de sentimente: recunoștință, siguranță, pace interioară, nostalgie, probabil induse de seriozitatea și rigurozitatea profesorilor, cadrul natural, de acea simplitate a vieții de elev încă neîntinată de tentațiile din vârtoarea marilor orașe. Toate acestea m-au determinat mai târziu să-mi înving complexul elevului din mediul rural, realizând că școala care m-a format prin cunoștințele și valorile morale însuflă nu este cu nimic mai prejos față de alte licee consacrate.

Cu ocazia frumoasei aniversări, doresc tuturor absolvenților și profesorilor pensionari multă sănătate și liniște sufletească, iar actualilor elevi și profesori putere de muncă și determinare pentru a duce mai departe renumele „liceului dintre munți”.

Doctor, Elena Deju (Afloarei), promoția 1998

LICEUL M-A TRANSFORMAT INTR-O FATĂ CU ȚELURI ÎNALTE

Ce a însemnat liceul pentru mine?!.... Nenumărate gânduri îmi trec acum prin minte, dar așternându-le pe hârtie s-a dovedit a nu a fi așa de ușor. Îmi amintesc emoțiile primei zile de liceu, dorința și nerăbdarea de a-mi cunoaște noii colegi, primele conversații timide avute, precum și doamna dirigintă a clasei de filologie, a IX-a C.

Eram vreo douăzeci de fete și patru băieți lucru care nu a contat, deoarece în cei patru ani de liceu ne-am ajutat unii pe alții să ne maturizăm, să ne definim personalitățile, să iertăm și să ne dezvoltăm abilitățile lucrului în echipă. Am descoperit valorile care sunt importante în viață, am învățat să facem alegeri, să fim asumați și responsabili, am legat prietenii. La „Liceul dintre stele” am trăit nenumărate momente frumoase, de bucurie, dar și mici răutăți specifice adolescenței.

În ceea ce mă privește, timpul a trecut nespus de repede, iar liceul cu tot ce presupune – profesorii, colegii, doamna dirigintă, olimpiadele și clubul de jurnalism – m-au transformat într-o fată cu țeluri înalte, dorindu-mi să ajung un om de valoare, nu neapărat de succes. Referitor la studiu, consider că unii profesori și-au pus amprenta asupra mea, iar la finalul celor patru ani am conștientizat că toate lucrurile învățate au avut un scop, fiindu-mi folositoare.

Anii de liceu m-au ajutat să mă inițiez în primul rând ca om, iar mai apoi prin prisma alegerilor, ca ofițer al Armatei României.

Le sunt profund recunoaștoare tuturor celor care s-au implicat în educația mea, care m-au ghidat și mi-au susținut alegerile făcute de-a lungul procesului de transformare din copil în adult și sunt mândră că am ales să petrec patru ani din viață la Liceul „Mihail Sadoveanu” din Borca.

Căpitan, Iuliana Florescu (Ihuțiu), ofițer de Stat Major în Serviciul Logistic, Divizia Multinațională de Sud-Est, București

NOI, CEI NOI !

Nu încep prin a spune „parcă ieri eram”, dar totuși au trecut 11 ani de la terminarea clasei a XII-a.

Cel mai frumos rol jucat la grădiniță a fost „Albă ca zăpada”, purtându-mă prin lumea poveștilor mi-a influențat într-un mod aparte viața, m-a făcut să gândesc de două ori un lucru

înainte, ca să nu mușc din „mărul otrăvit”. Mulțumesc pe această cale doamnei educatoare Maria Cojocaru, deoarece ne-a purtat în lumea basmelor, a baletului și a limbii franceze, numindu-mă și astăzi „Mica balerina”, apucându-mă de fiecare dată când o văd o nostalgie a copilăriei mele.

Anilor de dărnicie și creație împletite cu iscusință, doamnei învățătoare Gladiola Bondar, care ne-a pus stiloul în mână și ne-a învățat să combinăm cel mai frumos culorile.

Domnișoara Ioniță Dumitrița, diriginta noastră, severă fiind, am învățat că frumusețea vine din naturalețe! Mamei mele, când în clasa a VIII-a o parte din colegi plecau la oraș pentru

studiile liceale, ea mi-a spus „Lasă mamă că dacă ai de învățat, înveți și la Borca” și așa a fost.

În clasa a IX-a și a X-a, fiind profil real, l-am avut diriginte pe domnul profesor Popescu Florin, unde am descoperit o altfel de matematică, noi nu „o vedeam”, iar ca să scăpăm de oră îi puneam câte o întrebare duhovnicească, unde respiram ușurați că mai avem puțină pauză. Domnul diriginte Lungu Petre în clasele a XI-a și a XII-a ne-a spus că suntem ultima lui generație de elevi și chiar așa am și fost, după noi s-a stins! Dumnezeu să îl ierte!

Mulțumesc doamnei mele profesoare de chimie, Șurubaru Rodica, care a avut răbdare și dragoste ca pentru copilul ei. Nu în ultimul rând, domnul profesor universitar doctor emerit Dumitru Lupuleasa.

Am trecut prin mâna lor, ca astăzi să îmi croiesc propriul rol!

Îmi plac locurile noastre, iubesc oamenii și zona noastră plină de aer curat și liniște, nu am fost adepta orașului, unde aglomerația te face să mergi într-un „spirit de turmă”, iar la finalul zilei ești mai obosit decât o zi în activitățile rurale.

Având acest minunat colț de natură, îndrum toți elevii care termină școlile universitare și au de gând să se întoarcă înapoi acasă, să nu vină speriați că nu este nimic de făcut, din contră, să vadă partea bună și să încerce să creeze ceva ce noi nu avem și ar avea potențial.

Cum profesorul nostru de biologie de la Facultatea de Farmacie ne-a spus: sunt două categorii de elevi pe care un profesor îi ține minte, cei mai deștepți și cei mai „restanți”, cei de mijloc nu îi ține minte nimeni, trec și ei prin mulțime, sper ca pe această cale să le aduc aminte celor care m-au uitat sau celor care le-am rămas în minte !

Vă mulțumesc !

Farmacist, Carolina Găină (Sava)

O PARTE ESENȚIALĂ A CĂLĂTORIEI MELE

Când mă gândesc la zilele mele de liceu, parcă se deschide o cutie a amintirilor plină de momente memorabile. Deși au trecut mulți ani de atunci și mă aflu în lumea muncii și a masterului, liceul rămâne o parte esențială a călătoriei mele, care m-a format și m-a pregătit pentru ce urma să vină.

Am ales să urmez specializarea pe matematică-informatică de la presiunile familiei, cum spuneau ei: „Informatica e viitorul”. Ce-i drept în gimnaziu eram foarte pasionat de istorie și geografie și îmi plăcea matematica foarte tare, iar informatica era un subiect cu totul necunoscut, dar cu toate acestea mereu am avut un drag de a lucra pe calculator cu diferite programe și rulând diferite comenzi în terminal, care pe vremea aia nu știam ce fac. Așa că am zis să încerc.

Îmi amintesc când am intrat pentru prima dată în clădirea liceului, eram plin de emoții și incertitudini. Atâtea fețe noi, atâtea materii noi, nu știam ce va urma. Pot să spun că am început cu stângul nu doar pe partea academică, ci și pe partea socială. Eram foarte timid, și îmi era greu să port o conversație cu atâția oameni noi, am avut noroc că am mai avut câțiva colegi din gimnaziu care mi-au fost alături, dar unii colegi am început să-i cunosc de abia peste un an când m-am mai dezghețat.

Pe partea academică nu mă înțelegeam prea bine cu cartea la început, nu neapărat că nu mă ducea capul, dar eram leneș. La științele exacte eram așa pe lângă încât mi se părea că limbajul profesorilor era o formă avansată de alfabet secret, iar ecuațiile păreau niște puzzle-uri criptice pe care eram departe de a le rezolva. Singura materie care mi-a făcut cu ochiul a fost TIC-ul (Tehnologia Informației și Comunicațiilor), care s-a adeverit să fie o adevărată pasiune.

Prin susținerea și îndrumarea dirigintei care era și profesoara mea de informatică și TIC, m-am decis să mă pregătesc și să particip la Olimpiada Județeană de TIC. În clasa a IX-a am luat locul al III-lea pe județ, iar asta m-a motivat să încerc și anul următor. Surpriza a fost ca atunci am luat locul I pe județ, ceea ce a însemnat că voi merge la Olimpiada Națională și implicit că mă voi „muta” în laboratorul de informatică pentru a mă pregăti.

Am muncit destul de mult, ziua lucram în laborator cu doamna dirigintă Liliana Chirilă, iar când mă întorceam acasă săream direct pe calculator să mai rezolv câteva subiecte. Ca și rezultate, am avut o medalie de bronz în clasa a X-a la Ploiești, medalie de argint și mențiune în clasa a XI-a la Călărași, și medalie de argint și mențiune în clasa a XII-a la Arad.

Pe lângă această olimpiadă care era focusul meu în liceu, mi-a plăcut să mă implic și extra (de aici și dragostea mea de a

face voluntariat la facultate), participând la diferite concursuri de sport cum ar fi „Cu viața mea apăr viața” dar și la Concursul național „Locuri ale memoriei în localitatea ta” prin realizarea cu colegii mei de clasa a documentarului „Strămutații, lumea de sub ape”.

În clasa a XII-a, pentru că am simțit că vine bacul, am mers pe modelul aplicat și la olimpiadă, adică să lucrez foarte mult singur la matematică și informatică și să ies la tabla să rezolv exerciții. De abia atunci am început să înțeleg informatica și algoritmica din spate, iar la matematică am plecat de la nota 5 sau 6 pe care o luam de obicei în teza, la 9.2 în bacalaureat.

Profesorii pe parcursul acelor patru ani au fost înțelegători și chiar își doreau să învețe studenții, iar acest sentiment a fost accentuat de poveștile auzite de colegii de facultate. Am realizat ca eu am învățat mult mai multă carte la Liceul „Mihail Sadoveanu” din Borca decât colegii de la licee de top din Iași. Mulți nu au făcut informatica sau matematica serioasă pe care am făcut-o eu în liceu.

Acum, după patru ani de la finalizarea liceului, urmez cursurile de masterat în Securitate Cibernetică din cadrul Facultății de Automatică și Calculatoare și urmează să plec un semestru prin programul Erasmus+ la Universitatea din Zaragoza, Spania. În același timp, din dorința de a mă purta singur, lucrez de doi ani ca și Frontend Developer și Project Manager la o firmă de Web Development din București.

Experiența mea de la liceu m-a învățat că fiecare etapă a vieții are propriile sale provocări și recompense. Acea perioadă este o parte integrantă a mea, care m-a învățat să muncesc și să trag mult pentru a realiza ceea ce-mi doresc de la viață. Liceul din Borca va rămâne mereu în sufletul meu ca un liceu bun, și îmi doresc să mai fac vizite din când în când să ajut elevii și să-mi revăd profesorii.

„La mulți ani!”

Florin Apvăloaie, student masterand

TIMPUL ÎNCERCĂRILOR TIMIDE

Cu deosebită plăcere accept invitația doamnei Iolanda de a scrie câteva rânduri despre Liceul „Mihail Sadoveanu” Borca, cu ocazia celor 70 de ani de existență. Pot spune cu mândrie că am avut prilejul de a face parte, pentru o perioadă scurtă, aproape insignifiantă, așa cum ar spune poetul, doar „o clipă suspendată” din viața Liceului Borca. Sarcina care mi-a fost încredințată a fost aceea de a reda în cuvinte ceea ce simt atunci când privesc retrospectiv la experiența mea la Liceul Borca.

Este adevărat că, atunci când mă gândesc la acea perioadă, este vorba doar despre „simțire”, despre a „re-simți” acele momente atât de importante. Căci, nu este vorba despre simpla rememorare a unor amintiri, ci mai degrabă despre o reconectare la acele trăiri și sentimente atât de semnificative în construirea și consolidarea mea ca individ. Sunt aproape 6 ani de la terminarea liceului și odată cu trecerea timpului, mi se confirmă importanța acelei etape, dar mai ales importanța profesorilor pe care i-am întâlnit, fără de care drumul meu personal și

profesional ar fi fost probabil cu totul altul. De aceea, vreau să vă vorbesc despre cât de importantă a fost pentru mine descoperirea literaturii. Această „îndrăzneală” de a iubi literatura mi-a fost transmisă de către profesoara mea de limba și literatura română din liceu, iar, pe această cale, vreau să îi mulțumesc doamnei Candrea Teodora. Îmi amintesc și acum fascinația pe care o aveam față de orele de literatură. Atunci a fost pentru prima dată când mi-am dat seama că și eu, la rândul meu, îmi doresc să studiez mai departe pe această linie, iar acum, grație aceluși moment de epifanie, sunt absolventă a Facultății de Litere, cu dubla specializare în limba și literatura română - limba și literatura norvegiană, dar și a Masterului de Studii Literare Românești, programe de studii ale Universității „Babeș Bolyai”, Cluj-Napoca.

Dacă vă întrebați la ce (mai) e bună literatura în ziua de astăzi și de ce ne este nouă de folos?! Aș răspunde cu un citat din recenzia lui Radu Vâncu despre cartea „Centrul nu se mai susține. Ceea ce ne desparte”¹ și anume că literatura „unește atunci când totul ne desparte...literatura ne ridică atunci când totul ne doboară (...) centrul se mai ține. Grație literaturii”. Așadar, literatura menține un echilibru, un punct de ancorare în mijlocul haosului sau a conflictelor din lume. Literatura oferă o bază solidă de înțelegere, de valori și de sens, care ajută oamenii să se orienteze într-o lume în continuă schimbare, deși există multe elemente care ne separă și ne divid ca indivizi. Aceste elemente pot fi diferențe culturale, politice, sociale sau personale. Cu toate acestea, literatura are capacitatea de a aborda aceste despărțiri și de a crea punți de înțelegere între diferitele grupuri sociale. Literatura poate să arunce o lumină asupra problemelor și perspectivelor diferite ale „celuilalt”, făcându-ne să înțelegem și să empatizăm cu cei care sunt diferiți de noi.

Pentru mine Liceul „Mihail Sadoveanu” Borca reprezintă, așadar, locul prim, timpul în care au avut loc primele mele încercări timide de a intra în această necunoscută lume, de a deschide cu grijă, pe rând, ușile spre o nouă viziune asupra lumii, care să îmi ofere sens sau o „voință de sens”. De aceea, vreau să le mulțumesc, cu această ocazie, tuturor profesorilor mei, care au contribuit la formarea mea.

Denisa Furtună

O PERIOADĂ DIN VIAȚĂ CARE IA I-AȘ FACE O VIZITĂ DE-AȘ PUTEA

Știu de ceva timp, și pe pielea mea că, printre altele, atunci când ești mic, ai vrea prin orice metode creștinești sau necreștinești să fii mare, că dacă te-ar lăsa ai tăi poate ai apela și la vrăjitorie, cristale sau minciună, poate-poate mai primești câțiva ani în plus și se oprește lumea aste rea din a te privi ca pe un mucos neica nimeni.

¹ Vasile Ernu, Bogdan Alexandru Stănescu, *Centrul nu se mai susține. Ceea ce ne desparte*, Editura Trei, 2023.¹

Eu am început să butonez liftul de la recepție acum ceva timp în urmă, m-a dus la etajul 6, am semnat contractul cu facultatea, masterul, primul job, al doilea job *-pentru că, să vă spun un secret, cam asta faci după ce absolvi, semnezi contracte toată ziua-* dar când să butonez liftul să cobor, dragilor, am descoperit că-l pot folosi doar în sus, că jos au avut lift acum jumătate de deceniu, pe când făceam din română, geografie și istorie un stil de viață și puteam să trăiesc în pace și armonie cu mine însămi, dat fiind că obiectivele stabilite erau, de cele mai multe ori direct proporționale cu notele ce le aveam.

Liceul a fost, într-adevăr, una din cele mai frumoase perioade din viața mea, deși, n-aș putea să mă ascund după deget, sună clișeic și neprofesional. Asta nu înseamnă că am avut o viață plictisitoare, ca să răspund celor aprigi la minte ori ca am fost un adolescent sărit de pe fix și mi-am concentrat anii de zăngăneală psihologică în timpul liceului, ci a fost o perioadă din viață careia i-aș face o vizită de-aș putea, așa cum un nepot și-ar vizita bunica în vârstă, așa cum vizitezi o girafă la zoo sau un artefact la muzeu.

Poate aș schimba câteva lucruri pe alocuri, într-adevăr, doar că, în spirit de glumă, ce n-ai schimba după ce ți s-a dezvoltat cortexul prefrontal?

La liceu am început să scriu liric și am fost încurajată cu mare căldură să scriu poezii de toate felurile, la Borca am învățat carte și am luat note la bacalaureat cu care m-am putut mândri la admiteri și la facultate, am avut profesori care mi-au fost drept model educațional, și vai! când vă spun model, o spun cu toată inima, nu așa cum o spun copiii când se joacă cu o păpușă din plastic ce-l întruchipează pe Batman și-și caută confuz în jur o imagine demnă de urmat, ci cum o spune un adult tânăr, ce poate preda la rândul său.

La liceu, la liceu!

Dacă aș putea da un sfat celor cu cinci ani mai tineri *-că na, până la urmă sunt suficient de în vârstă și-mi permit luxul de acest gen, doar mi se spune „săru`mâna” pe stradă-* ar fi, vă rog, învățați carte. Învățați cât puteți, citiți tot ce vă cade în mână, implicați-vă în toate evenimentele extrașcolare, pentru că veți privi înapoi, și oh vai! Tare o să vă doară! Citiți la istorie, citiți la română, învățați nebunia aia de Luceafăr, pentru că peste cinci ani o să vă vedeți pe voi, o să vă amintiți de voi și ce-o să vă spuneți?

Aveți grija de conversația ce-o puteți purta cu voi înșivă, copii! Mai târziu, o să vă doriți să aveți ce vă spune.

Am fost întrebată în repetate rânduri dacă nu-mi pare rău, auzi, că n-am fost în oraș, că poate viața mea ar fi fost diferită dacă eram în oraș sau la alt liceu, că nu mi-e greu la facultate? Nu! Și mi-aș dori să citească toată lumea ce urmează să spun. De-aș avea copii, i-aș duce cu drag la același liceu, pentru că eu și mulți din colegii mei de pe atunci, am învățat la Borca, am avut profesori corecți și buni la Borca, am avut note mari și am ajuns, după cum se spune în popor „oameni”. Dacă voiai să citești, puteai citi, dacă voiai să vorbești, puteai vorbi, or dacă vă displace faptul că liceul pare un cerc mic, dați-mi voie să vă spun, că asta e una dintre marile lui valori. Erai ascultat, erai cunoscut, erai observat, erai ajutat, și deși poate nu pare mare lucru la 15-18 ani, îi înțelegi valoarea pe la douăzeci și-un pic.

Și pentru că nevoia mă trimite uneori pe holuri, rememorez întotdeauna cum era acum cinci ani.

Ați fi surprinși să vedeți cât seamănă oamenii între ei la Borca, parcă-mi revăd colegii și cunoștințele, cu aceeași ochi, dar în alte persoane, și o să vedeți la vremea voastră că sentimentul e nostalgic, intri pe hol, același hol, același miros, aceeași clădire, doar tu și câțiva oameni sunteți alții.

Ca încheiere, vă rog aveți grijă de creierul și sufletele voastre.

Ana-Maria Chiorbeja

FERICIRE CURATĂ

La mulți ani, liceului dintre stele! Cu tine am început călătoria – ai fost adăpostul primilor mei ani de viață, mentorul dedicat care mi-a pus în mâini, și-n suflet, creioanele care m-au conturat, prietenul sincer alături de care am cele mai frumoase amintiri, pline de fericire curată. Pentru toate, îți mulțumesc!

Îți doresc să rămâi întotdeauna un loc al educației de calitate și doar profesori iscusiți și oameni cu intenții bune să-ți treacă pragul și să te îngrijească. Să crești oameni mari, buni și frumoși la minte și la suflet. Să rămâi un far al cunoașterii pentru elevii dintre munți, așa cum ai fost și pentru mine!

*Cu dor și recunoștință,
Oana-Selena Carază*

POVESTE MAGICĂ

Fiind ascuns de privirea curioasă a lumii, ca și cum ar fi un secret bine păstrat, dar totuși, emanând o frumusețe și o măreție cu totul deosebită, Liceul „Mihail Sadoveanu” este ca o poveste magică pe care o descoperi treptat, pe măsură ce pășești în interiorul său. Locul în care natura și educația se îmbină armonios, unde brazii falnici par să atingă cerul, oferă liceului un aer de mister și înțelepciune.

Acesta este liceul meu. Locul care mi-a lăsat amintiri neprețuite și a avut o influență semnificativă asupra formării mele.

Mă întorc cu dragoste în timp și îmi amintesc cum diminețile de școală erau pline de anticipație și emoție. Privind munții din jur și simțind mirosul proaspăt al aerului de dimineață, mă simțeam pregătită pentru o nouă zi de învățare și aventură. Aceste amintiri ale dimineților mele de școală rămân vii și mă ajută să apreciez frumusețea și semnificația acestui loc special din viața mea.

În timp ce urcam treptele liceului, știam că acesta reprezenta o călătorie extraordinară, o călătorie care avea să îmi modeleze viitorul și să îmi ofere instrumentele pentru a mă descurca în lume. Aceste trepte, fiecare urcată cu determinare, mă făceau să simt că îmi încep ziua cu dreptul, pregătită să învăț și să cresc. Și am crescut!

Dar această școală nu este doar un colț de natură mirific, ci și un loc în care am avut privilegiul de a fi îndrumată de profesori remarcabili. Cu pasiunea, dedicarea și cunoștințele lor, acești pedagogi au fost veritabile surse de inspirație pentru noi, elevii.

Le adresez recunoștință profundă tuturor profesorilor pe care i-am avut. Toți au jucat un rol esențial și au contribuit la conturarea personalității mele. În acest moment, doresc să le transmit tuturor un „Mulțumesc” pentru cunoștințele împărtășite și pentru șansele și experiențele oferite. Deși aș putea să povestesc ore întregi despre fiecare dintre ei, acum doresc să mă concentrez pe trei dintre cei mai importanți stâlpi ai formării mele.

Cu toate că pregătirea mea academică s-a concentrat pe cifre, ecuații și algoritmi, am învățat să apreciez frumusețea și profunzimea cuvintelor, grație profesorilor de limbă română și, în special, datorită

domnului diriginte Gavril Bancea. El mi-a deschis ochii către lumea minunată a literaturii, unde cuvintele au puterea de a crea imagini vii și emoții profunde. Prin intermediul lui, am învățat că literatura este un portal către lumi noi și că cuvintele au puterea de a transforma gândurile și inimile noastre. Acesta este un exemplu clar de cum educația nu se limitează doar la cifre și fapte, ci poate deschide uși spre frumusețea și înțelesul profund al artei și culturii.

Amintirile din orele de limba română rămân adânc înfipite în memoria mea. Îmi amintesc cu drag de momentele când domnul diriginte își așeza scaunul lângă mine, și începeam să discutăm despre operele literare. Conversațiile noastre desfășurate sub umbra braziilor au fost lecții autentice de înțelepciune și pasiune pentru literatură. Prin intermediul lui, am pătruns în lumea captivantă a lecturii, care mi-a deschis orizonturile și mi-a schimbat modul de a privi lumea.

Un alt pilon esențial în călătoria mea liceală a fost doamna profesoară de matematică, doamna Dumitrina Iosub, o femeie remarcabilă care a jucat un rol major în modelarea viziunii mele asupra învățării și dezvoltării personale. Ea a fost cea care a înțeles potențialul meu și m-a încurajat mereu să îmi setez țeluri înalte și să cred în mine. Prin intermediul ei, am învățat că perseverența și încrederea în propriile abilități sunt elementele-cheie în obținerea succesului.

Doamna profesoară a fost mai mult decât o profesoară; a fost un mentor și un susținător dedicat, și pentru asta îi sunt recunoscătoare din toată inima. Ea mi-a arătat că, indiferent de provocările cu care ne confruntăm, putem depăși obstacolele și să atingem excelența. Astfel, mi-a insuflat încredere și ambiție, calități care mă însoțesc și astăzi în drumul meu prin viață.

Apoi, vin orele de fizică. Cu toate că îmi pare rău, domnule profesor, că am uitat multe dintre formulele pe care le-am învățat, ceea ce nu am uitat sunt lecțiile de viață și valorile pe care ni le-ați transmis.

Domnul Cătălin Bălțătescu, orele dumnealui ne-au arătat că, asemenea corpurilor aflate în mișcare sub influența forțelor, și noi, ca indivizi, suntem supuși unor presiuni și influențe externe. Cu toate acestea, adevărata putere stă în modul în care reacționăm la aceste forțe. Ne-a învățat că determinarea ne poate ajuta să depășim orice obstacol și să ne îndreptăm cu încredere spre scopurile noastre. Prin exemple practice și exerciții din lumea fizicii, am învățat să măsurăm, să calculăm și să căutam soluții, iar aceste abilități au avut un impact mai profund decât simpla învățare a unor ecuații.

Ne-a amintit că perseverența este cheia succesului și că, de multe ori, pentru a rezolva o problemă, trebuie să depunem eforturi personale și să căutăm soluții diverse.

Liceul meu este un loc special în care am acumulat nu doar cunoștințe, ci și înțelepciune pentru viață, iar domnii profesori au fost stâlpii acestei experiențe educaționale, oferindu-ne îndrumare și inspirație. Aceste amintiri rămân adânc înrădăcinate în inima mea și mă ajută să înțeleg că educația este mult mai mult decât simplele date sau notele obținute, ci o călătorie de creștere personală. Sunt profund recunoscătoare pentru această experiență și pentru profesorii minunați care au făcut-o posibilă.

La mulți ani, dragul meu liceu!

Andreea Bilboreanu, software developer

BORNA KILOMETRULUI ZERO

Performanța cere sacrificii, efort susținut, uneori chiar și eșecuri pentru a obține cele mai memorabile victorii. Pentru mine, la fel ca pentru mulți alți absolvenți ai Liceului „Mihail Sadoveanu”, acesta reprezintă borna kilometrului zero în ceea ce privește dezvoltarea mea personală.

În prezent, sunt din ce în ce mai puțini profesori care prin prisma profesiei ce o practică depășesc de mult anumite limite punând, pe lângă cunoștințe și o parte din sufletul și timpul lor.

Aceștia sunt de fapt colectivul de profesori de la Liceul „Mihail Sadoveanu”, din Borca, unde se muncește susținut an de an, iar eu sunt doar unul dintre cei mulți absolvenți care vă sunt profund recunoscător pentru tot ce mi-ați oferit.

Vă doresc multă sănătate și putere de muncă pentru generațiile ce vor veni.

Daniel Cozma

MĂ SIMT ATÂT DE NOROCOASĂ

Frunzele amintirilor par să foșnească...

De multe ori auzim în jurul nostru că unele momente din viața nu se uită niciodată. Astăzi, studentă în anul al II-lea, realizez mai mult ca niciodată că anii de liceu ne rămân mereu întipăriți pe retină. Liceul ne-a dat prilejul să ne întâlnim adevărații prieteni, primul exemplu în viață,

prima iubire și nu în ultimul rând, ne-a pus în fața primelor decizii semnificative din parcursul nostru. Această etapă a fost cu siguranță cea care m-a învățat definiția cuvântului „maturizare” și în final mi-a însuflețit calitățile necesare să-mi urmez visele.

Timpul trece ireversibil de repede, iar momentele frumoase se risipesc pe nesimțite. Încă mi se pare foarte ciudat, că în urmă cu doar trei ani, pe timpul acesta, compuneam gânduri pentru

Zilele Liceului din ipostaza de elevă, la C.D.I., locușorul adolescenței mele. Acest eveniment a însemnat dintotdeauna atât pentru elevi și profesori, cât și pentru părinți și bunici un prilej de sărbătoare, o reuniune a generațiilor.

Liceul nu înseamnă profesori, ci prieteni. Mă simt atât de norocoasă că am avut alături atâția oameni implicați care să mă învețe lucruri pe care puțini le aud, care au știut să îmbine utilul cu plăcutul, profesori pe care toți absolvenții dorim să-i vizităm cât mai des acum, la terminarea liceului.

Cu ocazia aniversării a 70 de ani de la înființarea Liceului „Mihail Sadoveanu”, nu pot spune decât că sunt mândră că am absolvit în incinta acestuia, „într-un spațiu luminos, sălbatic și măreț, cu miresme mănăstirești”- după cum afirma profesorul Gheorghe Țigău, autorul monografiei Liceului Borca. La mulți ani, dragul meu liceu! Continuă să presari cu bucurie, reușite și înțelepciune patru ani din viața a câtor mai multor generații!

*Larisa Măhălău, studentă,
Universitatea de Medicină, Farmacie, Științe și Tehnologie, Târgu Mureș*

TE SĂRBĂTOIM CU RECUNOȘTIȚĂ

Cu ocazia aniversării Liceului „Mihail Sadoveanu”, vă transmit cele mai sincere urări și recunoaștere. Ai purtat cu mândrie numele unui mare scriitor și ai continuat să promovezi educația de calitate, inspirând tinerii în drumul lor spre succes.

La mulți ani, Liceului „Mihail Sadoveanu”! Sărbătorești cu mândrie trecutul glorios și privești cu încredere spre viitor, în care vei continua să modelezi minți și să dezvoltai liderii de mâine. Felicitări pentru tot ce ne-ai dăruit și pentru tot ceea ce vei realiza în anii care urmează!

Îți doresc să strălucești în continuare ca un far de cunoaștere și dezvoltare pentru tinerii noștri.

Sărbătorim istoria, tradițiile și realizările tale, cu recunoștință și mândrie. Fie ca elevii tăi să-și descopere pasiunile, să învețe cu drag și să crească înțelepți și pregătiți pentru viitor.

Vă adresez cele mai sincere și călduroase urări, dragi cadre didactice! Sunteți piatra de temelie a educației și a formării viitoarelor generații, contribuind esențial la succesul și dezvoltarea liceului. Cu devotamentul, înțelepciunea și pasiunea voastră, ghidați elevii spre cunoaștere, îi inspirați să-și urmeze visele și îi ajutați să devină cetățeni responsabili.

La mulți ani, Liceului „Mihail Sadoveanu”! Sărbătoriți nu doar istoria liceului, ci și contribuția voastră inestimabilă la formarea tinerei generații. Vă mulțumim pentru eforturile neîncetate și dedicarea voastră. Continuați să rămâneți surse de inspirație pentru elevi și să modelați viitorul cu încredere și profesionalism. La mulți ani, liceu iubit!

Student sergent, Alexandra Spătărescu

CEL MAI POTRIVIT LOC PENTRU ANII DE LICEU

La trei ani de la ultimul clopoțel auzit în calitate de elevă pe holurile „liceului dintre munți”, îmi amintesc cu drag de peisajul feeric al dimineților de toamnă în care mă îndreptam spre cursuri. Ce loc mai potrivit se putea găsi pentru frumoșii ani de liceu? După tot acest timp, poate scurt pentru unii, dar esențial în parcursul unui absolvent, pot afirma că sunt rezultatul opțiunilor pe care nu le-aș fi avut fără eforturile și blândețea profesorilor care mi-au marcat devenirea.

Nu sunt rare momentele în care parcă aud vocea doamnei diriginte Vasilica Tudose când mă încearcă gramatica limbii franceze, a doamnei Lenuța Alupei când mă întâlnesc cu istoria sau a doamnelor Cristina Chirilă și Ecaterina Carază, în contextul literaturii.

Mulțumesc, pe această cale, domnului diriginte Gigi Carază pentru răbdarea și prietenia cu care ne sfătuia mereu. Mulțumesc doamnelor Iolanda Lupescu și Despina Gheorghiu pentru că mi-au călăuzit cu drag drumul, de la prima zi pe băncile școlii până la ultima.

În final, vreau să le transmit actualilor elevi ai liceului nostru să prețuiască nespuse profesorii extraordinari pe care au șansa să-i aibă. La mulți ani!

Alexandra Cârjă

TOT CE PUTEM FACE ESTE SĂ CONTINUĂM TRADIȚIA

Se împlinesc 70 de ani de când s-a înființat prima clasă de învățământ liceal, aici, între munți. Generații și generații au pășit pragurile cunoașterii și au lăsat urme adânci pe podeaua înțelegerii.

În perioada grea din mijlocul secolului al XX-lea, se naște prima clasă de învățământ liceal care urmează să clădească stăpânirea cunoașterii generațiilor întregi. Dar oare care este mulțumirea noastră acum? Care este răsplata deceniilor schimbătoare pentru munca din trecut?

Am absolvit această instituție și am ajuns să o cunosc din toate perspectivele. Știu că ne gândim cu toții să omagiem liceul așa cum se cuvine, însă el nu e o persoană. Nu îi putem mulțumi liceului atât de simplu. Consider că tot ce

putem face este să îi continuăm tradiția și să ducem mai departe valorile stabilite de înaintașii noștri. Să continuăm să învățăm, să dăm șanse tuturor și să lucrăm împreună pentru scopul suprem, așa cum am făcut din totdeauna. Avem în față perioade din ce în ce mai interesante care pot fi străbătute doar prin educație. Aceasta este mulțumirea pe care vreau să o aduc Liceului „Mihail Sadoveanu”. Să îi mulțumesc ani și ani pentru șansa pe care mi-a dat-o. Șansa de a înțelege și de a mă ridica.

Și dacă liceul nu este o persoană, atunci ce este?

Spun clar că liceul este un ansamblu format din profesori pregătiți, care mi-au dat cheile cunoașterii și din elevi curioși, care sunt gata să exploreze lumea. Liniștea dintre munți se schimbă în râsete și mii de întrebări. Cărțile așteaptă să fie deschise, iar mințile să se tot gândească la trecutul măreț al liceului și viitorul scris de cei care încă învață. „La mulți ani, iubite liceu!”

*Alexandru Parasca, student Facultatea de Științe Politice,
Administrative și ale Comunicării, Departamentul de Științe Politice, UBB*

ESEU

CE ÎNSEAMNĂ LICEUL PENTRU MINE GÎNDURI DE LICEAN

Pentru unii liceul reprezintă doar o instituție de învățământ, însă pentru mine liceul este o etapă crucială în formarea mea ca persoană. Este locul unde elevii își creează amintiri alături de colegi și profesori, aici se pun primele baze spre viitor.

În primul rând, liceul este mediul în care am întâlnit oameni noi și cu care am creat legături strânse care vor dăinui o perioadă îndelungată de timp.

Pe lângă faptul că am învățat lucruri academice ce ne vor fi de folos în viitor, am învățat valori și principii importante, cum ar fi disciplina, responsabilitatea și respectul față de ceilalți.

În plus, datorită liceului am avut oportunitatea de a învăța și aprofunda cunoștințele. Profesorii din acest liceu au jucat un rol foarte important în dezvoltarea mea intelectuală, ei m-au încurajat să învăț și m-au ajutat să-mi descopăr potențialul, cu toate că am avut și profesori cu care nu am simpatizat întotdeauna.

În final, liceul înseamnă pentru mine o perioadă de creștere, descoperire și formare în care am învățat nu doar despre materii școlare dar și despre mine însămi.

Maria Isabella Dahon cls. a II-a

Rebeca Luca, clasa a X-a C

Liceul reprezintă pentru mine o a doua casă. Aici pot spune că am încă o familie, colegii mei, chiar și anumiți profesori ce îmi sunt dragi sufletului meu. La liceu petrec mult timp, iar acesta îmi devine familiar, de multe ori mă simt ca acasă, în siguranță.

Cadrele didactice sunt deschise cu elevii, ne oferă posibilitatea de a vorbi orice cu ele, ne dau sfaturi de folos sau ne ajuta dacă avem probleme.

Filip Tiberiu Iftimie cls.all-a

Colectivul din care fac parte la liceu este foarte important, acesta îmi face anii școlari mult mai frumoși, îmi creează amintiri și leagă prietenii.

Liceul este o oportunitate de a mă dezvolta, deoarece sunt multe activități la care pot lua parte.

Cred că liceul pune amprente pe fiecare dintre noi, anii aceștia sunt cei mai frumoși ani ai adolescenței, interacționăm atât de mult cu cei din jurul nostru și acest lucru ne dezvoltă multe abilități.

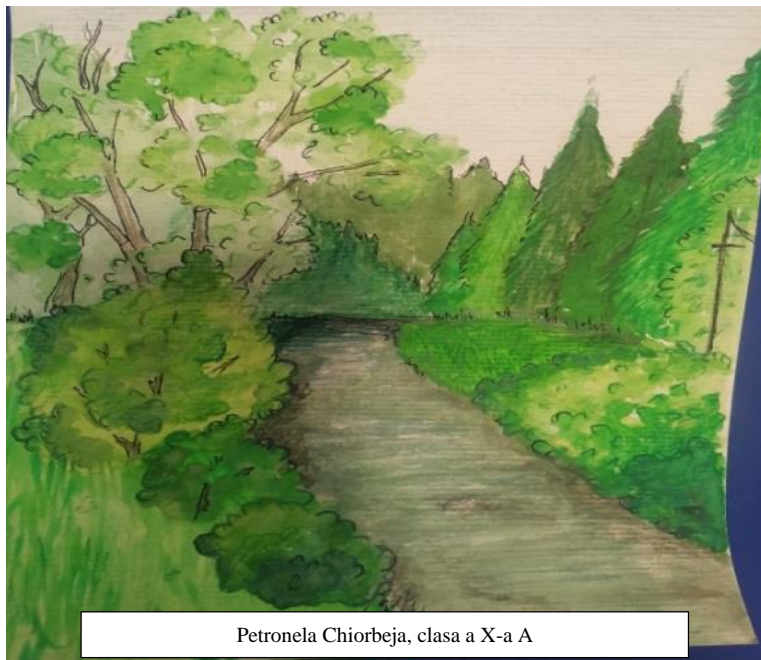
Îmi apreciez liceul și pot spune că vin cu drag la școală.

Cu ocazia împlinirii a 70 de ani de la înființarea primei clase de liceu, urez un călduros LA MULȚI ANI! În acești ani s-a făcut istorie la liceul nostru !

Mihaela Ciubotă, clasa a X-a C

Ce înseamnă liceul pentru mine? Liceul, un loc plin de emoții și aventuri, unde fiecare zi este o nouă oportunitate de a învăța și de a crește. Fie că este vorba despre orele interesante, activitățile extracurriculare sau prietenii pe care le-am format, liceul este locul din care se deapănă amintiri.

Fiecare profesor, coleg, aduc cu ei experiențe și cunoștințe noi. În liceu, am învățat să fiu responsabilă, să îmi gestionez timpul și să mă implic în comunitatea școlară. Am avut ocazia să particip la proiecte interesante, să îmi exprim creativitatea și să îmi dezvolt abilitățile sociale. Liceul este un capitol important în viața mea, care mă pregătește pentru viitor și mă ajută să îmi construiesc drumul

Petronela Chiorbeja, clasa a X-a A

spre succes. Liceul înseamnă pentru mine oportunitatea de a explora pasiunile, de a învăța lucruri noi și de a crește ca persoană. Este un loc unde îmi fac prieteni pe viață și îmi creez amintiri.

Cristina Popescu, clasa a XII-a C

Pentru mine liceul este și va rămâne o perioadă unică în viața mea.

De-a lungul copilăriei, oamenii din jurul meu îmi spuneau că aceasta este cea mai frumoasă perioadă a vieții și astfel mă făceau curioasă și nerăbdătoare să experimentez această „călătorie”. Pot spune că din prima până în ultima zi am reușit să adun o grămadă de amintiri și să leg prietenii deosebite.

Nicholas Teodor Sava clasa a II-a

Îmi amintesc primele zile de liceu ca pe un sentiment de nedumerire sau confuzie, primele conversații cu colegii și ceilalți elevi ai liceului, însă și profesorii.

Liceul nu s-a terminat însă, până acum a contribuit la dezvoltarea, maturizarea și formarea personalității noastre.

Alături de colegii mei am trăit o mulțime de momente pe care mi le amintesc răsând.

În ceea ce privește relația cu profesorii, ne-am înțeles la nivel de clasă, cât și personal. Consider că profesorii sunt diferiți acum față de ultimii 10 ani și aici mă refer la faptul că sunt mai permisivi. În anii trecuți aceștia erau mai stricți și nu le permiteau elevilor să intre în discuție cu ei, iar aceștia aveau un vocabular aparte decât cu un orice altfel de om.

Acest lucru influența oare cum interesul elevului față de materia respectivă, mai ales privind în prezent. Din acest motiv spun că profesorii și-au pus cumva amprenta asupra mea și m-au făcut să îmi dezvolt interesul pentru ora lor. De asemenea i-am luat ca pe niște modele, ca exemple în viață.

Nu am ajuns încă la sfârșitul acestui capitol din perioada aceasta, dar sunt sigură

că această viață de licean mă va ajuta să mă dezvolt și să îmi descopăr personalitatea ca om dar și ca elev.

Gabriela Pipirigeanu, clasa a X-a C

Colectivul de redacție:

Bibliotecar, Iolanda Lupescu
Gabriela Pipirigeanu, clasa a X-a C
Rebeca Luca - clasa a X-a C
Cristina Popescu – clasa a XII-a C
Mihaela Ciubotă– clasa a X-a C

Tehnoredactare -

Bibliotecar, Despina Gheorghiu

Corectură și design

Bibliotecar, Despina Gheorghiu

Paginare– prof. Liliana Chirilă

ISSN 2601 - 5110
ISSN-L 2601 - 5110

Liceul "Mihail Sadoveanu"

"Liceul dintre stele"
Comuna Borca
www.scoalaborca.ro

Acreditări:

- **Matematică-Informatică**
- **Filologie**
- **Economic**
- **Silvicultură**
- **Mecanică**
- **Prelucrarea lemnului**

Proiecte:

- **ERASMUS+**
- **ROSE**
- **Educația - cheia succesului**
(A doua șansă)
- **EDURIGHTS4GIRLS**
- **Școala după Școală**

